

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 677

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 august 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
356. — Lege pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.....	1–31	sector de drum comunal situat pe raza administrativ-teritorială a comunei Gradiștea, județul Brăila.....	38
1.004. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.....	32	965. — Hotărâre privind sprijinul direct al statului, sub formă de primă de producție, acordat producătorilor de tutun în anul 2006 în scopul creșterii producției și a calității tutunului.....	38–45
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 564 din 6 iulie 2006 privind constituționalitatea unor dispoziții din Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi.....	32–37	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
943. — Hotărâre privind stabilirea unor măsuri în vederea încheierii de acte adiționale la Contractul pentru servicii de consultanță încheiat între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrica” — S.A. și firma PricewaterhouseCoopers LLP.....	37	1.093. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 734/2004 privind stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.....	45
964. — Hotărâre privind aprobarea încadrării în categoria funcțională a drumurilor județene a unui		1.230. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind organizarea și conducerea contabilității de către reprezentanțe	46
		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
		Decizia nr. XIII din 20 martie 2006.....	46–48

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală,
precum și pentru modificarea altor legi**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La articolul 10, litera g) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:**
„g) a intervenit amnistia, prescripția ori decesul făptuitorului sau, după caz, radierea persoanei juridice atunci când are calitatea de făptuitor;“.
2. **La articolul 11, litera c) a punctului 1 va avea următorul cuprins:**
„c) încetarea urmăririi penale, în cazurile prevăzute în art. 10 lit. f)—h), i¹) și j), când există învinuit sau inculpat în cauză.“
3. **La articolul 13, alineatul 3 va avea următorul cuprins:**
„Dacă nu se constată vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. a)—e), procurorul dispune încetarea urmăririi penale, cu excepția cazului prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. i), iar instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal.“
4. **La articolul 21, alineatul 2 va avea următorul cuprins:**
„Dacă una dintre părți este o persoană juridică, în caz de reorganizare a acesteia se introduc în cauză succesorii în drepturi, iar în caz de desființare sau de dizolvare se introduc în cauză lichidatorii.“
5. **La articolul 26, litera b) a punctului 1 se abrogă.**
6. **La articolul 27, literele a) și b) ale punctului 1 vor avea următorul cuprins:**
„a) infracțiunile prevăzute de Codul penal în art. 174—177, art. 179, art. 189 alin. 3—5, art. 197 alin. 3, art. 211 alin. 3, art. 212 alin. 3, art. 215 alin. 5, art. 254, art. 255, art. 257, art. 266—270, art. 279¹, art. 312 și art. 317, precum și infracțiunea de contrabandă, dacă a avut ca obiect arme, muniții sau materii explozive ori radioactive;
b) infracțiunile săvârșite cu intenție, care au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei;“.
7. **La articolul 27, litera c) a punctului 1 se abrogă.**
8. **La articolul 27, punctele 2 și 3 vor avea următorul cuprins:**
„2. ca instanță de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătoria în primă instanță;
3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor penale pronunțate de judecătoria în cazurile anume prevăzute de lege;“.
9. **La articolul 28, litera a) a punctului 1 va avea următorul cuprins:**
„a) infracțiunile menționate în art. 27 pct. 1 lit. a)—e¹), săvârșite în legătură cu îndatoririle de serviciu, de militari până la gradul de colonel inclusiv;“.
10. **La articolul 28, punctele 2 și 3 vor avea următorul cuprins:**
„2. ca instanță de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunalele militare, cu excepția infracțiunilor contra ordinii și disciplinei militare, sancționate de lege cu pedeapsa închisorii de cel mult 2 ani;
3. ca instanță de recurs, judecă recursurile împotriva hotărârilor pronunțate de tribunalele militare în cazul infracțiunilor contra ordinii și disciplinei militare, sancționate de lege cu pedeapsa închisorii de cel mult 2 ani, precum și în alte cazuri anume prevăzute de lege;“.
11. **La articolul 28¹, litera a) a punctului 1 va avea următorul cuprins:**
„a) infracțiunile prevăzute de Codul penal în art. 155—173 și infracțiunile privind siguranța națională a României prevăzute în legi speciale;“.
12. **La articolul 28¹, după litera a) a punctului 1 se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:**
„a¹) infracțiunile prevăzute de Codul penal în art. 253¹, art. 273—276 când s-a produs o catastrofă de cale ferată și art. 356—361;“.
13. **La articolul 28¹, litera b) a punctului 1 va avea următorul cuprins:**
„b) infracțiunile săvârșite de judecătoria de la judecătoria și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de controlorii financiari ai Curții de Conturi;“.
14. **La articolul 28¹, litera c) a punctului 1 se abrogă.**
15. **La articolul 29, litera c) a punctului 1 va avea următorul cuprins:**
„c) infracțiunile săvârșite de judecătoria Curții Constituționale, de membrii Curții de Conturi, de președintele Consiliului Legislativ și de Avocatul Poporului;“.
16. **La articolul 29 punctul 1, după litera e) se introduce o nouă literă, litera e¹), cu următorul cuprins:**
„e¹) infracțiunile săvârșite de către membrii Consiliului Superior al Magistraturii;“.
17. **La articolul 35, alineatele 2, 3, 4 și 5 vor avea următorul cuprins:**
„Dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revine instanței civile.
Dacă instanța militară este superioară în grad, competența revine instanței civile echivalente în grad cu instanța militară.
Competența de a judeca cauzele reunite rămâne dobândită instanței, chiar dacă pentru fapta sau pentru făptuitorul care a determinat competența acestei instanțe s-a dispus disjungerea sau încetarea procesului penal ori s-a pronunțat achitarea.
Tănuirea, favorizarea infractorului și nedenunțarea unor infracțiuni sunt de competența instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă, iar dacă competența după

calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.“

18. La articolul 36, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cazul prevăzut în art. 35 alin. 3, reunirea cauzelor se hotărăște de instanța militară, care trimite dosarul instanței civile căreia îi revine competența.“

19. La articolul 45, alineatul 1¹ va avea următorul cuprins:

„Prevederile art. 35 alin. 4 nu se aplică în faza de urmărire penală.“

20. Articolul 46 va avea următorul cuprins:

Art. 46. — Judecătorii care sunt soți, rude sau afini între ei, până la gradul al patrulea inclusiv, nu pot face parte din același complet de judecată.“

21. La articolul 47, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 47. — Judecătorul care a luat parte la soluționarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la judecarea cauzei după desființarea hotărârii cu trimitere în apel sau după casarea cu trimitere în recurs.“

22. La articolul 48, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) a pus în mișcare acțiunea penală sau a dispus trimiterea în judecată ori a pus concluzii în calitate de procuror la instanța de judecată, a soluționat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale;“.

23. La articolul 48, după litera d) se introduc cinci noi litere, literele e) — i), cu următorul cuprins:

„e) soțul, ruda sau afinul său, până la gradul al patrulea inclusiv, a efectuat acte de urmărire penală, a supravegheat urmărirea penală, a soluționat propunerea de arestare preventivă ori de prelungire a arestării preventive, în cursul urmăririi penale;

f) este soț, rudă sau afin, până la gradul al patrulea inclusiv, cu una dintre părți sau cu avocatul ori mandatarul acesteia;

g) există dușmănie între el, soțul sau una dintre rudele sale până la gradul al patrulea inclusiv și una dintre părți, soțul sau rudele acesteia până la gradul al treilea inclusiv;

h) este tutore sau curator al uneia dintre părți;

i) a primit liberalități de la una dintre părți, avocatul sau mandatarul acesteia.“

24. La articolul 48, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 2, cu următorul cuprins:

„Judecătorul este incompatibil de a participa la judecarea unei cauze în căile de atac, atunci când soțul, ruda ori afinul său până la gradul al patrulea inclusiv a participat, ca judecător sau procuror, la judecarea aceleiași cauze.“

25. La articolul 49, alineatele 2 și 4 vor avea următorul cuprins:

„Dispozițiile privind cazurile de incompatibilitate prevăzute în art. 48 alin. 1 lit. b) — i) și alin. 2 se aplică procurorului, persoanei care efectuează cercetarea penală, magistratului-asistent și grefierului de ședință.

.....
 Persoana care a efectuat urmărirea penală este incompatibilă să procedeze la refacerea acesteia, când refacerea este dispusă de instanță.“

26. La articolul 51, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Recuzarea se formulează oral sau în scris, cu arătarea pentru fiecare persoană în parte a cazului de incompatibilitate invocat și a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării. Cererea de recuzare poate privi numai pe acei judecători care compun completul de judecată.“

27. La articolul 51, după alineatul 2 se introduc două noi alineate, alineatele 3 și 4, cu următorul cuprins:

„Nerespectarea condițiilor prevăzute în alin. 2 sau recuzarea aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate și pentru temeiuri de fapt cunoscute la data formulării unei cereri anterioare de recuzare care a fost respinsă atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare, care se constată de completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat.

Completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive.“

28. La articolul 52, alineatele 5 și 5¹ vor avea următorul cuprins:

„Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu se poate alcătui completul potrivit alin. 1, abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța ierarhic superioară. În cazul în care găsește întemeiată abținerea sau recuzarea și, din cauza abținerii sau recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară desemnează pentru judecarea cauzei o instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat abținerea sau recuzarea.

Este inadmisibilă recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării.“

29. La articolul 55, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 55. — Înalta Curte de Casație și Justiție strămută judecarea unei cauze de la instanța competentă la o altă instanță egală în grad, în cazul în care imparțialitatea judecătorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurărilor cauzei, dușmăniilor locale sau calității părților, când există pericolul de tulburare a ordinii publice ori când una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea inclusiv printre judecători sau procurori, asistenții judiciari sau grefierii instanței.

În cursul judecății strămutarea poate fi cerută de partea interesată, de procuror sau de ministrul justiției.“

30. La articolul 56, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Suspendarea judecării cauzei poate fi dispusă numai de către completul de judecată investit cu judecarea cererii de strămutare.“

31. La articolul 56, alineatul 4 se abrogă.**32. La articolul 59, alineatul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 59. — Examinarea cererii de strămutare se face în ședință publică.“

33. La articolul 60, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 60. — Înalta Curte de Casație și Justiție dispune, prin încheiere motivată, admiterea sau respingerea cererii.“

34. La articolul 60, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„Încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție dispune asupra strămutării nu este supusă niciunei căi de atac.“

35. După articolul 61 se introduce un nou articol, articolul 61¹, cu următorul cuprins:

Art. 61¹. — Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere Înaltei Curți de Casație și Justiție să desemneze o instanță egală în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

Dispozițiile art. 55 alin. 1, art. 56 alin. 1 și 2 și art. 61 se aplică în mod corespunzător.

Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează cererea în camera de consiliu, în termen de 15 zile.

Înalta Curte de Casație și Justiție dispune, prin încheiere motivată, fie respingerea cererii, fie admiterea cererii și desemnarea unei instanțe egale în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul.

Încheierea prin care Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează cererea nu este supusă niciunei căi de atac.“

36. La articolul 68 se introduce un nou articol, articolul 68¹, cu următorul cuprins:

Art. 68¹. — Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta.“

37. La articolul 70, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 70. — Învinuitul sau inculpatul, înainte de a fi ascultat, este întrebat cu privire la nume, prenume, poreclă, data și locul nașterii, numele și prenumele părinților, cetățenie, studii, situația militară, loc de muncă, ocupație, adresa la care locuiește efectiv, antecedente penale și alte date pentru stabilirea situației sale personale.

Învinuitului sau inculpatului i se aduc apoi la cunoștință fapta care formează obiectul cauzei, încadrarea juridică a acesteia, dreptul de a avea un apărător, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se totodată atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa. Dacă învinuitul sau inculpatul dă o declarație, i se pune în vedere să declare tot ce știe cu privire la fapta și la învinuirea ce i se aduce în legătură cu aceasta.“

38. La articolul 70, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 4, cu următorul cuprins:

„Învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoștință și obligația să anunțe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal.“

39. La articolul 71 se introduce un nou articol, articolul 71¹, cu următorul cuprins:

Art. 71¹. — Dacă, în timpul ascultării învinuitului sau inculpatului, acesta acuză simptomele unei boli care i-ar putea pune viața în pericol, ascultarea se întrerupe, iar organul judiciar ia măsuri pentru ca acesta să fie consultat de un medic. Ascultarea se reia imediat ce medicul decide că viața învinuitului sau inculpatului nu este în pericol.“

„Desemnarea altei instanțe pentru judecarea cauzei

„Indicii temeinice

„Condiții ale ascultării învinuitului sau inculpatului

40. La articolul 72, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 2, cu următorul cuprins:

„În cursul judecății dispozițiile art. 323 alin. 2 și 3 se aplică în mod corespunzător.“

41. După articolul 77 se introduce un nou articol, articolul 77¹, cu următorul cuprins:

Art. 77¹. — În cazul în care poate fi periclitată viața, integritatea corporală sau libertatea părții vătămate ori a părții civile sau a rudelor apropiate ale acesteia, procurorul ori, după caz, instanța de judecată poate încuviința ca aceasta să fie ascultată fără a fi prezentă fizic la locul unde se află organul care efectuează urmărirea penală sau, după caz, în locul în care se desfășoară ședința de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare.

La solicitarea organului judiciar sau a părții vătămate ori a părții civile ascultate în condițiile prevăzute în alin. 1, la luarea declarației poate participa un consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, care are obligația de a păstra secretul profesional cu privire la datele de care a luat cunoștință în timpul audierii. Organul judiciar are obligația să aducă la cunoștința părții vătămate sau a părții civile dreptul de a solicita audierea în prezența unui consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.

Partea vătămată sau partea civilă poate fi ascultată prin intermediul unei rețele video și audio.

În cursul judecății, părțile și apărătorii acestora pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, părții vătămate sau părții civile ascultate în condițiile alin. 1—3. Întrebările se pun în ordinea prevăzută în art. 323 alin. 2. Președintele completului respinge întrebările care nu sunt utile și concludente judecării cauzei.

Declarația părții vătămate sau a părții civile, ascultată în condițiile arătate în alin. 1—3, se înregistrează prin mijloace tehnice video și audio și se redă integral în formă scrisă, fiind semnată de organul judiciar, de partea vătămată sau partea civilă ascultată, precum și de consilierul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor prezent la ascultarea acesteia, depunându-se la dosarul cauzei.

Suportul pe care a fost înregistrată declarația părții vătămate sau a părții civile, în original, sigilat cu sigiliul parchetului ori, după caz, al instanței de judecată, se păstrează la sediul acestora.

Dispozițiile art. 75—77 și ale art. 86⁵ se aplică în mod corespunzător.“

42. La articolul 86², alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 86². — În situațiile prevăzute în art. 86¹, procurorul sau, după caz, instanța de judecată poate încuviința ca martorul să fie ascultat fără a fi prezent fizic la locul unde se află organul de urmărire penală ori în sala în care se desfășoară ședința de judecată, prin intermediul mijloacelor tehnice prevăzute în alineatele următoare.

La solicitarea organului judiciar sau a martorului ascultat în condițiile alin. 1, la luarea declarației poate participa un consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor, care are obligația de a păstra secretul profesional cu privire la datele de care a luat cunoștință în timpul audierii. Organul judiciar are obligația să aducă la cunoștința martorului dreptul de a solicita audierea în prezența unui consilier de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.“

43. La articolul 86², după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 3¹, cu următorul cuprins:

„În cazul judecății, părțile și apărătorii acestora pot adresa întrebări, în mod nemijlocit, martorului ascultat în condițiile alin. 1—3. Întrebările se pun în ordinea prevăzută în art. 323 alin. 2. Președintele completului respinge întrebările care nu sunt utile și concludente judecării cauzei sau pot conduce la identificarea martorului.“

44. La articolul 86², alineatele 4 și 7 vor avea următorul cuprins:

„Declarația martorului ascultat, în condițiile arătate în alin. 1—3¹, se înregistrează prin mijloace tehnice video și audio și se redă integral în formă scrisă.

.....
Suportul pe care a fost înregistrată declarația martorului, în original, sigilat cu sigiliul parchetului sau, după caz, al instanței de judecată în fața căreia s-a făcut declarația, se păstrează în condițiile prevăzute în alin. 5. Suportul care conține înregistrările efectuate în cursul urmăririi penale va fi înaintat la terminarea urmăririi penale instanței competente, împreună cu dosarul cauzei, și va fi păstrat în aceleași condiții.“

45. Articolul 86³ se abrogă.

46. La articolul 91, litera a) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„a) data și locul unde este încheiat, ora la care a început și ora la care s-a terminat încheierea procesului-verbal;“

„Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare

47. Articolul 91¹ va avea următorul cuprins:

Art. 91¹. — Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălarea banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de un judecător de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegheerii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.“

48. La articolul 91², alineatele 2—4 se modifică și se introduce un nou alineat, alineatul 5, care vor avea următorul cuprins:

„În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării prevăzute în art. 91¹ alin. 1, 2 și 8 ar aduce grave prejudicii activității de urmărire penală, procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1¹, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore.

În termen de 48 de ore de la expirarea termenului prevăzut în alin. 2, procurorul prezintă ordonanța, împreună cu suportul pe care sunt fixate interceptările și înregistrările efectuate și un proces-verbal de redare rezumativă a convorbirilor, judecătorului de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în vederea confirmării. Judecătorul se pronunță asupra legalității și temeiniciei ordonanței în cel mult 24 de ore, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu. În cazul în care ordonanța este confirmată, iar procurorul a solicitat prelungirea autorizării, judecătorul va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării și înregistrării, în

condițiile art. 91¹ alin. 1—3 și 8. Dacă judecătorul nu confirmă ordonanța procurorului, va dispune încetarea de îndată a interceptărilor și înregistrărilor, iar cele efectuate vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal care se comunică în copie instanței.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau nu contribuie la identificarea ori localizarea participanților se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și pot fi transmise judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, la solicitarea acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.“

„Certificarea înregistrărilor

49. **Articolul 91³ va avea următorul cuprins:**

Art. 91³. — Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea participanților sunt redată integral într-un proces-verbal de procuror sau de lucrătorul din cadrul poliției judiciare delegat de procuror, în care se menționează autorizația dată pentru efectuarea acestora, numărul ori numerele posturilor telefonice sau alte date de identificare a legăturilor între care s-au purtat convorbirile ori comunicările, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri ori comunicări în parte și numărul de ordine al suportului pe care se face imprimarea.

Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză. Dacă săvârșirea unor infracțiuni are loc prin convorbiri sau comunicări care conțin secrete de stat, consemnarea se face în procese-verbale separate, iar dispozițiile art. 97 alin. 3 se aplică în mod corespunzător. Corespondențele în altă limbă decât cea română sunt transcrise în limba română, prin intermediul unui interpret.

La procesul-verbal se atașează, în plic sigilat, o copie a suportului care conține înregistrarea convorbirii. Suportul original se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, și va fi pus la dispoziția instanței, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanței, copia suportului care conține înregistrarea convorbirii și copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei.

La prezentarea materialului de urmărire penală, procurorul este obligat să prezinte învinutului sau inculpatului procesele-verbale în care sunt redată convorbirile înregistrate și să asigure, la cerere, ascultarea acestora.

Dacă în cauză s-a dispus o soluție de netrimitere în judecată, procurorul este obligat să înștiințeze despre aceasta persoana ale cărei convorbiri sau comunicări au fost interceptate și înregistrate. Suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și se păstrează până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru fapta ce a format obiectul cauzei, când se distruge, încheindu-se proces-verbal în acest sens.

După arhivare, suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate poate fi consultat sau copiat în cazul reluării cercetărilor sau în condițiile prevăzute în art. 91² alin. 5 și numai de către procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, iar în alte cazuri numai cu autorizarea judecătorului.

Dacă în cauză instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, rămasă definitivă, suportul original și copia acestuia se arhivează odată cu dosarul cauzei la sediul instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității. După arhivare, suportul pe care sunt imprimate convorbirile înregistrate poate fi consultat sau copiat numai în condițiile prevăzute în art. 91² alin. 5, cu încuviințarea prealabilă a președintelui instanței.“

„Alte înregistrări

50. **Articolul 91⁴ va avea următorul cuprins:**

Art. 91⁴. — Dispozițiile art. 91¹—91³ se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrărilor în mediul ambiental, localizării sau urmăririi prin GPS ori prin alte mijloace electronice de supraveghere.“

„Verificarea mijloacelor de probă**51. Articolul 91⁶ va avea următorul cuprins:**

Art. 91⁶. — Mijloacele de probă prevăzute în prezenta secțiune pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților sau din oficiu.

Înregistrările prevăzute în prezenta secțiune, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.“

52. La articolul 100, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Percheziția domiciliară poate fi dispusă numai de judecător, prin încheiere motivată, în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, sau în cursul judecății. În cursul urmăririi penale, percheziția domiciliară se dispune de judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.“

53. La articolul 100, după alineatul 4 se introduc două noi alineate, alineatele 4¹ și 4², cu următorul cuprins:

„În baza încheierii, judecătorul emite de îndată autorizația de percheziție, care trebuie să cuprindă:

- a) denumirea instanței;
- b) data, ora și locul emiterii;
- c) numele, prenumele și calitatea persoanei care a emis autorizația de percheziție;
- d) perioada pentru care s-a emis autorizația;
- e) locul unde urmează a se efectua percheziția;
- f) numele persoanei la domiciliul sau reședința căreia se efectuează percheziția;
- g) numele învinutului sau inculpatului.

Autorizația poate fi folosită o singură dată.“

54. La articolul 100, alineatul 5 va avea următorul cuprins:

„Percheziția corporală sau asupra vehiculelor poate fi dispusă, după caz, de organul de cercetare penală, de procuror sau de judecător.“

55. La articolul 104, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„Este interzisă efectuarea în același timp cu percheziția a oricăror acte procedurale în aceeași cauză, care prin natura lor împiedică persoana la care se face percheziția să participe la percheziție.“

56. La articolul 136, alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„Măsurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c) se pot lua de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, și de instanța de judecată, în cursul judecății.“

„Cuprinsul actului prin care se ia măsura preventivă**57. Articolul 137 va avea următorul cuprins:**

Art. 137. — Actul prin care se ia măsura preventivă trebuie să arate fapta care face obiectul învinuirii sau inculpării, textul de lege în care aceasta se încadrează și pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită.

În cazul reținerii și arestării preventive, actul prin care se iau aceste măsuri trebuie să indice cazul prevăzut în art. 148, precum și temeiurile concrete din care rezultă existența acestuia.

În cazul obligării de a nu părăsi localitatea sau țara, actul prin care se ia această măsură trebuie să indice temeiurile concrete care au determinat luarea măsurii.“

58. La articolul 137¹, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 137¹. — Persoanei reținute sau arestate i se aduc de îndată la cunoștință, în limba pe care o înțelege, motivele reținerii sau ale arestării, iar învinuirea, în cel mai scurt termen. Învinuirea se aduce la cunoștință numai în prezența unui avocat, ales sau numit din oficiu.“

59. La articolul 139, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Când măsura preventivă a fost luată cu încălcarea prevederilor legale sau nu mai există vreun temei care să justifice menținerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere, dispunându-se, în cazul reținerii și arestării preventive, punerea în libertate a învinutului sau inculpatului, dacă acesta nu este arestat în altă cauză.“

60. La articolul 139, alineatul 3³ se abrogă.

61. La articolul 140, litera a) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare ori la expirarea termenului prevăzut în art. 160^b alin. 1, dacă instanța nu a procedat la verificarea legalității și temeiniciei arestării preventive în acest termen;“.

62. La articolul 140³, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive“

63. La articolul 140³, alineatele 1, 3, 7, 8 și 9 vor avea următorul cuprins:

„Art. 140³. — Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.

.....
 Învinuitul sau inculpatul arestat va fi adus în fața instanței de recurs și va fi ascultat în prezența apărătorului său. În cazul în care învinuitul sau inculpatul se află internat în spital și, din cauza stării sănătății, nu poate fi adus în fața judecătorului sau când, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, recursul va fi examinat în lipsa acestuia, dar numai în prezența apărătorului său, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii.

.....
 Când apreciază că măsura preventivă este nelegală sau nu este justificată, instanța de recurs o revocă, dispunând, în cazul arestării preventive, punerea de îndată în libertate a învinuitului sau inculpatului, dacă acesta nu este arestat în altă cauză.

Recursul declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii preventive sau prin care s-a constatat încetarea de drept a acestei măsuri nu este suspensiv de executare.

Dosarul cauzei se restituie organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la soluționarea recursului.“

64. La articolul 141, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 141. — Încheierea dată în primă instanță și în apel, prin care se dispune luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive, precum și împotriva încheierii prin care se dispune menținerea arestării preventive, poate fi atacată separat, cu recurs, de procuror sau de inculpat, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Încheierea prin care prima instanță sau instanța de apel respinge cererea de revocare, înlocuire sau încetare de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.“

65. Articolul 143 va avea următorul cuprins:

Art. 143. — Măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

Organul de cercetare penală este obligat să îl încunoștințeze, de îndată, pe procuror cu privire la luarea măsurii reținerii.

Procurorul sau organul de cercetare penală va aduce la cunoștință învinuitului sau inculpatului că are dreptul să-și angajeze apărător. De asemenea, i se aduce la cunoștință că are dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa.

Măsura reținerii se ia în cazurile prevăzute în art. 148, precum și în caz de infracțiune flagrantă, oricare ar fi limitele de pedeapsă prevăzute de lege.“

66. La articolul 144, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„În situația în care reținerea se dispune după audierea învinuitului citat de către organul de urmărire penală, termenul de 24 de ore se calculează de la ora emiterii ordonanței.“

67. La articolul 145, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 145. — Măsura obligării de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă învinuitului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de

instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi localitatea în care locuiește, fără încuviințarea organului care a dispus această măsură. Măsura poate fi luată numai dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 alin. 1.“

68. La articolul 145, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Organul judiciar care a dispus măsura impune învinuitului sau inculpatului ca pe durata măsurii obligării de a nu părăsi localitatea să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:

- a) să se prezinte la organul judiciar ori de câte ori este chemat;
- b) să nu își schimbe locuința fără încunoștințarea organului judiciar;
- c) să nu se deplaseze la anumite spectacole sportive ori culturale sau în orice alte locuri stabilite de organul judiciar;
- d) să nu se apropie de persoana vătămată, membrii familiei acesteia, persoana împreună cu care a comis fapta, martori, experți ori alte persoane stabilite de organul judiciar și să nu comunice cu acestea, direct sau indirect;
- e) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite de organul judiciar;
- f) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;
- g) să nu se afle în locuința persoanei vătămate;
- h) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.“

69. La articolul 145, alineatele 2 și 2¹ vor avea următorul cuprins:

„În cursul urmăririi penale, durata măsurii prevăzute în alin. 1 nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condițiile legii. Măsura obligării de a nu părăsi localitatea poate fi prelungită în cursul urmăririi penale, în caz de necesitate și numai motivat. Prolungirea se dispune de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, fiecare prelungire neputând să depășească 30 de zile. Dispozițiile art. 140² se aplică în mod corespunzător. Durata maximă a măsurii prevăzute în alin. 1 în cursul urmăririi penale este de un an. În mod excepțional, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea de 10 ani ori mai mare, durata maximă a obligării de a nu părăsi localitatea este de 2 ani.

Copia ordonanței procurorului sau, după caz, a încheierii judecătorului ori a instanței de judecată se comunică, în aceeași zi, învinuitului sau inculpatului, secției de poliție în a cărei rază teritorială locuiește acesta, jandarmeriei, poliției comunitare, organelor competente să elibereze pașaportul, organelor de frontieră, precum și altor instituții, în vederea asigurării respectării obligațiilor impuse de organul judiciar. Organele în drept refuză eliberarea pașaportului sau, după caz, ridică provizoriu pașaportul pe durata măsurii.“

70. La articolul 145, după alineatul 2¹ se introduc două noi alineate, alineatele 2² și 2³, cu următorul cuprins:

„În cuprinsul ordonanței sau încheierii se atrage atenția învinuitului sau inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a măsurii sau a obligațiilor impuse de organul judiciar, se poate lua față de acesta măsura arestării preventive.

Dacă pe durata obligării de a nu părăsi localitatea au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie înlocuirea sau încetarea celor existente, procurorul sau instanța dispune aceasta prin ordonanță sau încheiere motivată. Dispozițiile alin. 2¹ și alin. 2² se aplică în mod corespunzător.“

71. La articolul 145, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„În caz de încălcare cu rea-credință a măsurii aplicate sau a obligațiilor impuse de organul judiciar, împotriva învinuitului sau inculpatului se poate dispune măsura arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.“

72. Articolul 145¹ va avea următorul cuprins:

Art. 145¹. — Măsura obligării de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă învinuitului sau inculpatului de procuror sau de judecător, în cursul urmăririi penale, ori de instanța de judecată, în cursul judecății, de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură.

Dispozițiile art. 145 se aplică în mod corespunzător și în cazul obligării de a nu părăsi țara.“

73. La articolul 146, alineatele 1, 2 și 9 vor avea următorul cuprins:

„Art. 146. — Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 148, procurorul, din oficiu sau la sesizarea organului de cercetare penală, când consideră că arestarea învinuitului este necesară în interesul

urmării penale, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, întocmește propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive a învinutului.

Dosarul, împreună cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, întocmită de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, se prezintă președintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de deținere, locul unde s-a constatat săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

.....
Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, judecătorul dispune, prin încheiere motivată, arestarea preventivă a învinutului pe o durată ce nu poate depăși 10 zile.“

74. La articolul 146, după alineatul 11 se introduce un nou alineat, alineatul 11¹, cu următorul cuprins:

„În caz de respingere a propunerii de arestare preventivă, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, judecătorul poate dispune măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau aceea de a nu părăsi țara.“

75. Articolul 148 va avea următorul cuprins:

Art. 148. — Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri:

a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată, ori există date că va încerca să fugă sau să se sustragă în orice mod de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei;

b) există date că inculpatul încearcă să zădărnicească în mod direct sau indirect aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor sau expert ori prin distrugerea, alterarea sau sustragerea mijloacelor materiale de probă;

c) există date că inculpatul pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni;

d) inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune;

e) există date că inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau că încearcă o înțelegere frauduloasă cu aceasta;

f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a)–e), măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată numai dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 4 ani.“

76. La articolul 149¹, alineatele 1, 2, 10 și 12 vor avea următorul cuprins:

„Art. 149¹. — Procurorul, din oficiu sau la sesizarea organului de cercetare penală, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 148, când consideră că în interesul urmăririi penale este necesară arestarea inculpatului, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, întocmește propunerea motivată de luare a măsurii arestării preventive a inculpatului.

Dosarul, împreună cu propunerea de luare a măsurii arestării preventive, întocmită de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, se prezintă președintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de deținere, locul unde s-a constatat săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

.....
Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, judecătorul dispune, prin încheiere motivată, arestarea preventivă a inculpatului pe o durată care nu poate depăși 30 de zile.

.....
Dispozițiile art. 146 alin. 10 și 11¹ și ale art. 152 alin. 1 se aplică în mod corespunzător.“

77. La articolul 151, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 151. — După întocmirea hotărârii prin care s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de la prima instanță sau, după caz, președintele completului de la instanța de recurs emite de îndată mandatul de arestare preventivă.“

„Condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului

78. La articolul 152, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 3¹, cu următorul cuprins:

„În vederea executării mandatului de arestare preventivă, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.“

79. Articolul 154 va avea următorul cuprins:

Art. 154. — Când persoana menționată în mandat nu a fost găsită, organul însărcinat cu executarea încheie un proces-verbal prin care constată aceasta și înștiințează organul judiciar care a emis mandatul, precum și organele competente pentru darea în urmărire și în consemn la punctele de trecere a frontierei.“

80. La articolul 155, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cazul prevăzut în alin. 1, prelungirea duratei arestării preventive a inculpatului poate fi dispusă de instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond sau de instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află locul de deținere, locul unde s-a constatat săvârșirea faptei prevăzute de legea penală ori sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.“

81. La articolul 156, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 156. — Prolungirea duratei arestării preventive prevăzute în art. 155 se dispune pe baza propunerii motivate a procurorului care, după caz, efectuează sau supraveghează urmărirea penală.“

În cazul în care procurorul supraveghează urmărirea penală, acesta va fi sesizat motivat de către organul de cercetare penală, în vederea formulării propunerii de prelungire, cu cel puțin 8 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive.“

82. La articolul 156, alineatul 4 se abrogă.

83. La articolul 159, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Procedura prelungirii arestării preventive dispuse în cursul urmăririi penale“

84. La articolul 159, alineatele 1, 3, 4 și 6—12 vor avea următorul cuprins:

„Art. 159. — Dosarul cauzei va fi depus la instanță, împreună cu propunerea de prelungire a arestării preventive, întocmită de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive, și va putea fi consultat de apărător.“

.....
Inculpatul este adus în fața judecătorului și va fi asistat de apărător.

În cazul în care inculpatul arestat se află internat în spital și din cauza stării sănătății nu poate fi adus în fața judecătorului sau când, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate, deplasarea sa nu este posibilă, propunerea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezența apărătorului, căruia i se dă cuvântul pentru a pune concluzii.

.....
În cazul în care judecătorul acordă prelungirea, aceasta nu va putea depăși 30 de zile.

Judecătorul soluționează propunerea și se pronunță asupra prelungirii arestării preventive, în termen de 24 de ore de la primirea dosarului, și comunică încheierea celor lipsă de la judecată în același termen.

Încheierea prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se soluționează înainte de expirarea duratei arestării preventive dispuse anterior încheierii atacate.

Recursul, declarat împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive, nu este suspensiv de executare.

Dispozițiile art. 140³ alin. 3—7 și 9 se aplică în mod corespunzător la judecarea recursului.

Măsura dispusă de judecător se comunică administrației locului de deținere, care este obligată să o aducă la cunoștință inculpatului.

Dacă încheierea judecătorului de la prima instanță nu este atacată cu recurs, instanța este obligată să restituie dosarul organului de urmărire penală în termen de 24 de ore de la expirarea termenului de recurs.“

85. La articolul 160^b, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dacă instanța constată că arestarea preventivă este nelegală sau că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere motivată, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.“

86. La articolul 160^e, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 2, cu următorul cuprins:

„La stabilirea dispozițiilor aplicabile cu privire la măsura reținerii și arestării preventive se are în vedere vârsta învinutului sau inculpatului de la data la care se dispune asupra luării, prelungirii sau menținerii măsurii preventive.“

87. La articolul 160², alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 160². — Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.

Liberarea provizorie sub control judiciar nu se acordă în cazul în care există date din care rezultă necesitatea de a-l împiedica pe învinuit sau inculpat să săvârșească alte infracțiuni sau că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă sau prin alte asemenea fapte.“

88. La articolul 160², litera b) a alineatului 3 va avea următorul cuprins:

„b) să comunice organului judiciar orice schimbare a locuinței;“.

89. La articolul 160², după litera g) a alineatului 3 se introduce o nouă literă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) să nu părăsească țara fără încuviințarea instanței.“

90. La articolul 160², după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 4, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 145 alin. 2¹ se aplică în mod corespunzător.“

91. La articolul 160⁴, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Pe timpul liberării provizorii, învinuitul sau inculpatul este obligat să se prezinte, la chemarea instanței, să comunice orice schimbare a locuinței și să respecte obligațiile prevăzute în art. 160² alin. 3 pe care instanța le dispune.“

92. La articolul 160⁴, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alineatul 3, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 160² alin. 4 se aplică în mod corespunzător.“

93. La articolul 160⁵, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 160⁵. — Cauțiunea garantează respectarea de către învinuit sau inculpat a obligațiilor care îi revin în timpul liberării provizorii.

Cuantumul cauțiunii este de cel puțin 1.000 lei și consemnarea sa se poate face fie prin depunerea sumei de bani stabilită de către instanță, fie prin constituirea unei garanții reale imobiliare la dispoziția instanței care a stabilit cauțiunea.“

94. La articolul 160⁷, teza finală a alineatului 1 se abrogă.**95. La articolul 160⁹, alineatul 5 se abrogă.****96. La articolul 162, alineatele 1 și 4 vor avea următorul cuprins:**

„Art. 162. — Dacă procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală constată, în cursul urmăririi penale, că învinuitul sau inculpatul se află în vreuna dintre situațiile arătate în art. 113 sau 114 din Codul penal, sesizează instanța care, dacă este cazul, dispune luarea, în mod provizoriu, a măsurii de siguranță corespunzătoare. În cursul urmăririi penale, măsura de siguranță poate fi dispusă pe o durată ce nu poate depăși 180 de zile. În cursul judecății, măsura de siguranță corespunzătoare este dispusă, de asemenea, în mod provizoriu de instanța de judecată.

.....
Confirmarea se face pe baza avizului comisiei medicale, care trebuie comunicat instanței în termen de 45 de zile de la sesizarea comisiei. Nerespectarea acestui termen constituie abatere judiciară și se sancționează conform art. 198 alin. 3.“

97. La articolul 163, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 163. — Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal de procuror sau de instanța de judecată și constau în indisponibilizarea, prin instituirea unui sechestru, a bunurilor mobile și imobile, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.“

98. La articolul 171, alineatele 2 și 4¹ vor avea următorul cuprins:

„Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau

arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

.....
 Când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales nu se prezintă nejustificat la data stabilită pentru efectuarea unui act de urmărire penală sau la termenul de judecată fixat și nici nu asigură substituirea, pleacă sau refuză să efectueze apărarea, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordându-i timpul necesar pentru pregătirea apărării. În cursul judecății, după începerea dezbaterilor, când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales lipsește, nejustificat, la termenul de judecată și nu asigură substituirea, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.“

99. La articolul 172, alineatele 1, 2 și 6 vor avea următorul cuprins:

„Art. 172. — În cursul urmăririi penale, apărătorul învinuitului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală care implică audierea sau prezența învinuitului sau inculpatului căruia îi asigură apărarea și poate formula cereri și depune memorii. Lipsa apărătorului nu împiedică efectuarea actului de urmărire penală, dacă există dovada că apărătorul a fost încunoștințat de data și ora efectuării actului. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, internet sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.

Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea învinuitului sau inculpatului.

.....
 Apărătorul are dreptul de a se plânga, potrivit art. 275, dacă cererile sale nu au fost acceptate; în situațiile prevăzute în alin. 2 și 4, procurorul este obligat să rezolve plângerea în cel mult 48 de ore.“

100. La articolul 172, alineatul 5 se abrogă.

101. La articolul 173, alineatele 1 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Art. 173. — Apărătorul părții vătămate, al părții civile și al părții responsabile civilmente are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală care implică audierea sau prezența părții căreia îi asigură apărarea și poate formula cereri și depune memorii.

.....
 Când organul judiciar apreciază că din anumite motive partea vătămată, partea civilă sau partea responsabilă civilmente nu și-ar putea face singură apărarea, dispune din oficiu sau la cerere luarea măsurilor pentru desemnarea unui apărător.“

102. La articolul 176 alineatul 1, după litera d) se introduc trei noi litere, literele e), f) și g), cu următorul cuprins:

„e) că partea citată are dreptul la un apărător cu care să se prezinte la termenul fixat;
 f) că potrivit art. 171 alin. 2 și 3 apărarea este obligatorie, iar în cazul în care partea nu își alege un apărător, cu care să se prezinte la termenul fixat, i se va desemna un apărător din oficiu;

g) că partea citată poate, în vederea exercitării dreptului la apărare, să consulte dosarul aflat la arhiva instanței.“

103. La articolul 177, alineatele 7 și 8 vor avea următorul cuprins:

„Militarii se citează la unitatea din care fac parte, prin comandantul acesteia.
 Dacă învinuitul sau inculpatul locuiește în străinătate, citarea se face potrivit normelor de drept internațional penal aplicabile în relația cu statul solicitat, în condițiile legii. În absența unei asemenea norme sau în cazul în care instrumentul juridic internațional aplicabil o permite, citarea se face prin scrisoare recomandată. În acest caz, avizul de primire a scrisorii recomandate, semnat de destinatar, sau refuzul de primire a acesteia ține loc de dovadă a îndeplinirii procedurii de citare.“

104. La articolul 177, după alineatul 8 se introduce un nou alineat, alineatul 8¹, cu următorul cuprins:

„La stabilirea termenului pentru înfățișarea învinuitului sau inculpatului aflat în străinătate, se ține seama de normele internaționale aplicabile în relația cu statul pe teritoriul căruia se află învinuitul sau inculpatul, iar în lipsa unor asemenea norme, de necesitatea ca citația în vederea înfățișării să fie primită cel mai târziu cu 40 de zile înainte de ziua stabilită pentru înfățișare.“

105. La articolul 184, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 184. — Mandatul de aducere se execută prin organele poliției, jandarmeriei sau poliției comunitare.“

106. La articolul 189, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Cheltuielile judiciare prevăzute în alin. 1, avansate de stat, sunt cuprinse distinct, după caz, în bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Justiției, Ministerului Public și Ministerului Administrației și Internelor.“

107. La articolul 192 alineatul 1, după litera c) a punctului 1 se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) inculpat, în cazul când a fost achitat în temeiul art. 10 alin. 1 lit. b¹).“

108. La articolul 192 alineatul 1, litera c) a punctului 2 va avea următorul cuprins:

„c) partea vătămată, în caz de retragere a plângerii sau în cazul în care plângerea a fost tardiv introdusă.“

109. La articolul 192, alineatul 5 va avea următorul cuprins:

„Dispozițiile prevăzute în alin. 1 pct. 1 lit. a) și d), precum și la pct. 2 și 3, se aplică în mod corespunzător și în caz de clasare, de scoatere de sub urmărire sau de încetare a urmăririi penale.“

110. La articolul 197, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. De asemenea, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității și dispozițiile relative la participarea procurorului, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestora de către apărător, când sunt obligatorii, potrivit legii, precum și la efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori.“

111. La articolul 197, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„În situațiile prevăzute în alin. 1 și 4, în cazul în care refacerea actului anulabil se poate face în fața instanței care a constatat, prin încheiere, încălcarea dispozițiilor legale, aceasta acordă un termen scurt pentru refacerea imediată a actului.“

112. Articolul 198 va avea următorul cuprins:

Art. 198. — Următoarele abateri săvârșite în cursul procesului penal se sancționează cu amendă judiciară de la 100 lei la 1.000 lei:

a) neîndeplinirea sau îndeplinirea greșită ori cu întârziere a lucrărilor de citare sau de comunicare a actelor procedurale, de transmitere a dosarelor, precum și a oricăror alte lucrări, dacă prin acestea s-au provocat întârzieri în desfășurarea procesului penal;

b) neîndeplinirea ori îndeplinirea greșită a îndatoririlor de înmânare ori de comunicare a citațiilor sau a celorlalte acte procedurale, precum și neexecutarea mandatelor de aducere.

Lipsa nejustificată a martorului se sancționează cu amendă judiciară de la 250 lei la 5.000 lei.

Lipsa nejustificată a apărătorului ales sau desemnat din oficiu fără a asigura substituirea, în condițiile legii, ori înlocuirea sau refuzul acestuia de a asigura apărarea se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei.

Următoarele abateri săvârșite în cursul procesului penal se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei:

a) împiedicarea în orice mod a exercitării, în legătură cu procesul, a atribuțiilor ce revin organelor judiciare, personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor, experților desemnați de organul judiciar în condițiile legii, agenților procedurali, precum și altor salariați ai instanțelor și parchetelor;

b) lipsa nejustificată a expertului sau interpretului legal citat;

c) tergiversarea de către expert sau interpret a îndeplinirii însărcinărilor primite;

d) neîndeplinirea de către orice persoană a obligației de prezentare, la cererea organului de urmărire penală sau a instanței de judecată, a obiectelor ori înscrisurilor cerute de acestea, precum și neîndeplinirea aceleiași obligații de către reprezentantul legal al persoanei juridice sau de cel însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei obligații;

e) nerespectarea obligației de păstrare, prevăzută în art. 109 alin. 5;

f) neluarea de către reprezentantul legal al persoanei juridice în cadrul căreia urmează a se efectua o expertiză a măsurilor necesare pentru efectuarea acesteia sau pentru efectuarea la timp a expertizei, precum și împiedicarea de către orice persoană a efectuării expertizei în condițiile legii;

g) nerespectarea de către părți, apărătorii acestora, martori, experți, interpreți sau orice alte persoane a măsurilor luate de către președintele completului de judecată potrivit art. 298;

h) manifestările ireverențioase ale părților, apărătorilor acestora, martorilor, experților, interpreților sau ale oricărui alte persoane, față de judecător sau procuror;

i) nerespectarea de către învinuit sau inculpat a obligației de a încunoștința în scris, în termen de 3 zile, organele judiciare despre orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal;

j) neîndeplinirea de către organul de cercetare penală a dispozițiilor scrise ale procurorului, în termenul stabilit de acesta.

Amenzile judiciare aplicate constituie venituri la bugetul de stat, cuprinzându-se distinct în bugetul Ministerului Public sau Ministerului Justiției, după caz, potrivit legii.

Aplicarea amenzii judiciare nu înlătură răspunderea penală, în cazul în care fapta constituie infracțiune.“

113. La articolul 201, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Ca organe de cercetare ale poliției judiciare funcționează lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor, desemnați nominal de ministrul administrației și internelor, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Retragerea avizului conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce la încetarea calității de lucrător în cadrul poliției judiciare.“

114. După articolul 203 se introduce un nou articol, articolul 203¹, cu următorul cuprins:

Art. 203¹. — Adresele și actele de procedură întocmite în cauza penală se semnează de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori, după caz, de organul de poliție judiciară care le-a emis.“

115. La articolul 205, după alineatul 1 se introduc două noi alineate, alineatele 2 și 3, cu următorul cuprins:

„În cazurile în care procurorul înaintează dosarul cauzei instanței în vederea soluționării propunerilor ori cererilor formulate în cursul urmăririi penale, acesta sau organul de cercetare penală păstrează copii de pe toate actele dosarului, în vederea continuării urmăririi penale.

În cazurile în care, în cursul urmăririi penale, dosarul cauzei este solicitat în același timp de instanțe diferite, procurorul înaintează originalul dosarului instanței mai întâi sesizate, iar celorlalte instanțe copii de pe actele dosarului, semnate de procuror și purtând ștampila parchetului.“

116. La articolul 209, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Urmărirea penală se efectuează, în mod obligatoriu, de către procuror, în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 155—173, art. 174—177, art. 179, art. 189 alin. 3—6, art. 190, art. 191, art. 211 alin. 3, art. 212, art. 236, art. 236¹, art. 239, art. 239¹, art. 250, art. 252, art. 253¹—255, art. 257, art. 265—268, art. 273—276, art. 279¹, art. 280, art. 280¹, art. 302², art. 317, art. 323 și art. 356—361 din Codul penal, în cazurile arătate în art. 27 pct. 1 lit. b)—e), art. 28¹ pct. 1 lit. b) și pct. 5, art. 28² pct. 1 lit. b) și art. 29 pct. 1 din prezentul cod, în cazul infracțiunilor împotriva protecției muncii, precum și în cazul altor infracțiuni date prin lege în competența sa.“

117. La articolul 209, alineatele 5 și 6 se abrogă.

118. La articolul 217, alineatul 3 se abrogă.

119. La articolul 217, alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„În cauzele în care urmărirea penală se efectuează de către procuror, acesta poate dispune prin ordonanță ca anumite acte de cercetare penală să fie efectuate de către organele poliției judiciare.“

120. La articolul 219, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dispozițiile date de procuror sunt obligatorii pentru organul de cercetare penală, precum și pentru alte organe ce au atribuții prevăzute de lege în constatarea infracțiunilor.“

121. Articolul 220 va avea următorul cuprins:

Art. 220. — Când procurorul constată că un act sau o măsură procesuală a organului de urmărire penală nu este dată cu respectarea dispozițiilor legale, o infirmă prin ordonanță.

Procurorul este obligat să prezinte, de îndată, procurorului ierarhic superior dosarul cauzei cu măsurile preventive dispuse sau propuse, precum și soluțiile adoptate în cauză.“

„Adresele și actele de procedură emise de organul de urmărire penală

„Infirmarea actelor sau măsurilor procesuale nelegale

122. La articolul 221, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 221. — Organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț, ori se sesizează din oficiu când află pe orice altă cale că s-a săvârșit o infracțiune. În cazul în care organul de urmărire penală se sesizează din oficiu, încheie un proces-verbal în acest sens.“

123. La articolul 222, după alineatul 6 se introduce un nou alineat, alineatul 7, cu următorul cuprins:

„Plângerea greșit îndreptată la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată se trimite organului competent.“

124. La articolul 224¹, alineatele 2 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Investigatorii sub acoperire sunt lucrători operativi din cadrul poliției judiciare și pot fi folosiți numai pe o perioadă determinată, în condițiile prevăzute în art. 224² și 224³.

Investigatorul sub acoperire culege date și informații în baza autorizației emise potrivit dispozițiilor prevăzute în art. 224², pe care le pune, în totalitate, la dispoziția procurorului.“

125. La articolul 224², alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 224². — Persoanele prevăzute în art. 224¹ pot efectua investigații numai cu autorizarea motivată a procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.“

126. La articolul 226, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 226. — Pentru infracțiunile prevăzute de Codul penal în art. 331—334, 348, 353 și 354, urmărirea penală poate începe numai la sesizarea comandantului.“

127. La articolul 228, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Rezoluția de începere a urmăririi penale va cuprinde data și ora la care s-a dispus începerea urmăririi penale și va fi înregistrată într-un registru special.“

128. La articolul 228, alineatul 3 se abrogă.**129. La articolul 228, alineatele 3¹ și 6 vor avea următorul cuprins:**

„Rezoluția de începere a urmăririi penale, emisă de organul de cercetare penală, se supune confirmării motivate a procurorului care exercită supravegherea activității de cercetare penală, în termen de cel mult 48 de ore de la data începerii urmăririi penale, organele de cercetare penală fiind obligate să prezinte totodată și dosarul cauzei.

.....
 În cazul în care procurorul este de acord cu propunerea, o confirmă prin rezoluție motivată. Copie de pe rezoluție se comunică persoanei care a făcut sesizarea, precum și, după caz, persoanei față de care s-au efectuat acte premergătoare. Dispozițiile art. 245 alin. 1 lit. c¹) se aplică în mod corespunzător.“

130. La articolul 242, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 242. — Încetarea urmăririi penale are loc când se constată existența vreunui dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f)—h), i¹) și j) și există învinuit sau inculpat în cauză.“

131. La articolul 243, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 243. — Organul de cercetare penală, când constată existența vreunui dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f)—h), i¹) și j), înaintează procurorului dosarul împreună cu propuneri de încetare a urmăririi penale.“

132. La articolul 245, după litera c) a alineatului 1 se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) sesizării instanței civile competente cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris.“

133. La articolul 264, alineatul 2 se abrogă.**134. La articolul 264, alineatele 3 și 4 vor avea următorul cuprins:**

„Sesizarea instanței de judecată se face de către procurorul care a dat rechizitoriul. Procurorul înaintează, de îndată, rechizitoriul împreună cu dosarul cauzei conducătorului parchetului care, în termen de 48 de ore în cauzele cu arestați preventiv sau în termen de 20 de zile în celelalte cauze, verifică legalitatea și temeinicia soluției adoptate. Dacă până la expirarea acestor termene rechizitoriul nu a fost infirmat, acesta se înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriu pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.“

135. La articolul 264, după alineatul 4 se introduce un nou alineat, alineatul 5, cu următorul cuprins:

„În cazul în care rechizitoriul este întocmit de către conducătorul parchetului, acesta, împreună cu dosarul cauzei, se înaintează procurorului ierarhic superior. Dispozițiile alin. 4 se aplică în mod corespunzător.“

136. La articolul 270, litera b) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„b) restituire a cauzei de către instanța de judecată în vederea refacerii urmăririi penale;“

„Reluarea în caz de restituire

137. Articolul 272 va avea următorul cuprins:

Art. 272. — Când instanța de judecată a dispus restituirea cauzei în vederea refacerii urmăririi penale, urmărirea se reia pe baza hotărârii prin care instanța a dispus restituirea.“

138. La articolul 273, alineatul 1¹ va avea următorul cuprins:

„Redeschiderea urmăririi penale are loc, de asemenea, când judecătorul, potrivit art. 278¹, a admis plângerea împotriva ordonanței sau, după caz, a rezoluției procurorului de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale ori de clasare și a trimis cauza procurorului în vederea redeschiderii urmăririi penale. În cazul în care instanța, potrivit art. 278¹, a admis plângerea împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale și a trimis cauza procurorului în vederea începerii urmăririi penale, acesta dispune începerea urmăririi în condițiile prevăzute de lege. Dispozițiile instanței sunt obligatorii pentru organul de urmărire penală, sub aspectul faptelor și împrejurărilor ce urmează a fi constatate și a mijloacelor de probă indicate.“

139. Articolul 278¹ va avea următorul cuprins:

„Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată

Art. 278¹. — După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au

descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.“

140. La articolul 279, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Plângerea prealabilă se adresează organului de cercetare penală sau procurorului, potrivit legii.“

141. La articolul 280, alineatul 2 se abrogă.

142. La articolul 280, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„După constatarea infracțiunii flagrante, organul de urmărire penală cheamă persoana vătămată și, dacă aceasta declară că face plângere prealabilă, continuă urmărirea penală. În caz contrar, procurorul dispune încetarea urmăririi penale.“

143. Articolul 281 va avea următorul cuprins:

Art. 281. — În caz de conexitate sau de indivizibilitate între o infracțiune pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă și o altă infracțiune pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale nu se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, dacă disjungerea nu este posibilă, se aplică procedura prevăzută în art. 35.“

144. Articolul 284¹ se abrogă.

145. Articolul 286 va avea următorul cuprins:

Art. 286. — Dacă într-o cauză în care s-au făcut acte de cercetare penală se consideră ulterior că fapta urmează a primi o încadrare juridică pentru care este necesară plângerea prealabilă, organul de cercetare penală cheamă partea vătămată și o întreabă dacă înțelege să facă plângere. În caz afirmativ, organul de cercetare penală continuă cercetarea. În caz contrar, transmite actele procurorului în vederea încetării urmăririi penale.“

146. La articolul 294, alineatele 1 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Art. 294. — În cauzele în care desemnarea unui apărător din oficiu este obligatorie, judecătorul cauzei, odată cu fixarea termenului de judecată, ia măsuri pentru desemnarea apărătorului.

.....
Când inculpatul se află în stare de deținere, judecătorul cauzei ia măsuri ca acesta să-și poată exercita dreptul prevăzut în alineatul precedent și să poată lua contact cu apărătorul său.“

147. La articolul 296, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cursul judecății, președintele poate respinge întrebările formulate de părți și de procuror, dacă acestea nu sunt concludente și utile judecării cauzei.“

148. La articolul 300¹, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5 și 11 se aplică în mod corespunzător.“

149. La articolul 303, alineatele 3 și 6 vor avea următorul cuprins:

„Încheierea dată în primă instanță prin care s-a dispus suspendarea cauzei poate fi atacată separat cu recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul nu suspendă executarea și se judecă în termen de 3 zile.

.....
Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.“

150. După articolul 303 se introduce un nou articol, articolul 303¹, cu următorul cuprins:

Art. 303¹. — În cazul în care, potrivit legii, se cere extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală, instanța pe rolul căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere motivată, suspendarea judecării până la data la care statul solicitat va comunica hotărârea sa asupra cererii de extrădare. Încheierea instanței este supusă

„Procedura în caz de conexitate sau de indivizibilitate

„Schimbarea încadrării faptei

„Suspendarea judecării în caz de extrădare activă

recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.

Dacă se solicită extrădarea unui inculpat judecat într-o cauză cu mai mulți inculpați, instanța poate dispune, în interesul unei bune judecări, disjungerea cauzei.“

151. La articolul 309, după alineatul 1 se introduc două noi alineate, alineatele 2 și 3, cu următorul cuprins:

„Întocmirea minutei este obligatorie și în cazurile în care judecătorul sau instanța dispune asupra măsurilor preventive.

Minuta se întocmește în două exemplare originale, din care unul se atașează la dosarul cauzei, iar celălalt se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanței.“

152. Articolul 313 va avea următorul cuprins:

Art. 313. — În vederea repartizării pe complete și a stabilirii primului termen de judecată, dosarele nou formate vor fi transmise, după înregistrare în registratura instanței, persoanei desemnate cu repartizarea aleatorie a cauzelor.

Dosarele repartizate pe complete în mod aleatoriu vor fi preluate de președintele sau de unul dintre judecătorii completului de judecată, care va lua măsurile necesare în scopul pregătirii judecării, astfel încât să se asigure soluționarea cu celeritate a cauzei.

Citația trebuie să fie înmănată inculpatului cu cel puțin 5 zile înaintea termenului fixat. În cazul în care inculpatul nu locuiește în țară, se aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 237 alin. 2.

În cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, judecătorul prevăzut în alin. 2, la primirea dosarului fixează un termen care, potrivit art. 300¹, nu poate fi mai mare de 48 de ore, înăuntrul căruia se comunică citația împreună cu o copie a actului de sesizare a instanței.“

153. La articolul 316, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Când cercetarea judecătorească nu confirmă învinuirea sau când a intervenit vreuna din cauzele de încetare a procesului penal prevăzute în art. 10, procurorul pune, după caz, concluzii de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal.“

154. Articolul 322 va avea următorul cuprins:

Art. 322. — Președintele dispune ca grefierul să dea citire sau să facă o prezentare succintă a actului de sesizare a instanței, după care explică inculpatului în ce constă învinuirea ce i se aduce. Totodată, înștiințează pe inculpat cu privire la dreptul de a nu face nici o declarație, atrăgându-i atenția că ceea ce declară poate fi folosit și împotriva sa, precum și cu privire la dreptul de a pune întrebări coinculpaților, celorlalte părți, martorilor, experților și de a da explicații în tot cursul cercetării judecătorești, când socotește că este necesar.“

155. La articolul 323, alineatele 2 și 3 vor avea următorul cuprins:

„Inculpatul este lăsat să arate tot ce știe despre fapta pentru care a fost trimis în judecată, apoi i se pot pune întrebări de către președinte și în mod nemijlocit de ceilalți membri ai completului, de către procuror, de partea vătămată, de partea civilă, de partea responsabilă civilmente, de ceilalți inculpați și de apărătorul inculpatului a cărui ascultare se face.

Instanța poate respinge întrebările care nu sunt concludente și utile cauzei.“

156. Articolul 331 va avea următorul cuprins:

Art. 331. — Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea unor probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei.“

157. Articolul 332 va avea următorul cuprins:

Art. 332. — Când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecării s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. 1. Cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor sau când instanța, în urma cercetării judecătorești, schimbă încadrarea juridică a faptei într-o altă infracțiune pentru care cercetarea penală ar fi revenit altui organ de cercetare.

Instanța se desesizează și restituie cauza procurorului pentru refacerea urmăririi penale în cazul nerespectării dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinuitului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător.

În cazurile în care dispune restituirea, instanța se pronunță și asupra măsurilor preventive, asupra măsurilor de siguranță prevăzute în art. 113 și 114 din Codul penal, precum și asupra măsurilor asigurătorii.

„Măsuri premergătoare

„Începerea cercetării judecătorești

„Amânarea pentru probe noi

„Restituirea pentru refacerea urmăririi penale

Împotriva hotărârii de desesizare se poate face recurs de către procuror și de orice persoană ale cărei interese au fost vătămate prin hotărâre, în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.

Dosarul este trimis procurorului imediat după rămânerea definitivă a hotărârii la prima instanță sau în cel mult 3 zile de la pronunțarea hotărârii de către instanța de recurs. În cazul în care inculpatul este arestat preventiv, procurorul procedează potrivit dispozițiilor art. 156 și 159.“

158. Articolul 333 se abrogă.

159. Articolul 335 va avea următorul cuprins:

Art. 335. — Dacă în cursul judecății se descoperă în sarcina inculpatului date cu privire și la alte acte materiale care intră în conținutul infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, instanța dispune, prin încheiere, extinderea acțiunii penale cu privire și la aceste acte și procedează la judecarea infracțiunii în întregul ei.

Dacă cu privire la unele din actele care intră în conținutul aceleiași infracțiuni s-a pronunțat anterior o hotărâre definitivă, instanța reunește cauza cu aceea în care s-a dat hotărârea definitivă, pronunțând o nouă hotărâre în raport cu toate actele care intră în conținutul infracțiunii, și desființează hotărârea anterioară.

Instanța este obligată să pună în discuție actele cu privire la care s-a dispus extinderea, făcând aplicație în ce privește încadrarea juridică și a dispozițiilor art. 334.“

160. Articolul 336 va avea următorul cuprins:

Art. 336. — Când în cursul judecății se descoperă în sarcina inculpatului date cu privire la săvârșirea unei alte fapte prevăzute de legea penală, având legătură cu infracțiunea pentru care este trimis în judecată, procurorul poate cere extinderea procesului penal și în ce privește această faptă, iar instanța, după caz:

a) dacă procurorul declară că pune în mișcare acțiunea penală, instanța, atunci când găsește cererea întemeiată, procedează la extinderea procesului penal și la judecarea cauzei și cu privire la fapta descoperită;

b) dacă procurorul declară că nu pune în mișcare acțiunea penală, instanța sesizează, prin încheiere, organul de urmărire penală competent pentru efectuarea de cercetări cu privire la fapta descoperită.

Dacă procurorul nu participă la judecată și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1, instanța extinde din oficiu procesul penal și procedează la judecarea cauzei în întregul ei sau, după caz, sesizează, prin încheiere, organul de urmărire penală competent pentru efectuarea de cercetări cu privire la fapta descoperită.

Dispozițiile art. 335 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.“

161. La articolul 337, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 336 se aplică în mod corespunzător.“

162. Articolul 338 se abrogă.

163. La articolul 346, alineatul 4 va avea următorul cuprins:

„Instanța penală nu soluționează acțiunea civilă când pronunță achitarea pentru cazul prevăzut în art. 10 alin. 1 lit. b) ori când pronunță încetarea procesului penal pentru vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 10 alin. 1 lit. f) și j), precum și în caz de retragere a plângerii prealabile.“

164. La articolul 350, alineatele 1 și 4 vor avea următorul cuprins:

„Art. 350. — Instanța are obligația ca, prin hotărâre, să se pronunțe asupra luării, menținerii sau revocării măsurii arestării preventive a inculpatului și asupra luării sau revocării măsurii obligării acestuia de a nu părăsi localitatea ori țara, motivând soluția pronunțată.“

.....
Hotărârea pronunțată în cazul alineatelor precedente cu privire la arestarea preventivă a inculpatului sau la obligarea acestuia de a nu părăsi localitatea ori țara este executorie.“

165. Articolul 351 va avea următorul cuprins:

Art. 351. — În cazurile prevăzute în art. 62 din Codul penal, instanța, prin hotărârea de condamnare, se pronunță și asupra executării pedepsei închisorii într-o închisoare militară.“

„Extinderea acțiunii penale pentru alte acte materiale

„Extinderea procesului penal pentru alte fapte

„Executarea într-o închisoare militară

166. La articolul 360, după alineatul 3 se introduce un nou alineat, alineatul 4, cu următorul cuprins:

„În cazul în care instanța a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, o copie de pe dispozitivul hotărârii se comunică serviciului de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor.“

167. La articolul 361, literele a) și b) ale alineatului 1 vor avea următorul cuprins:

„a) sentințele privind infracțiunile pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate;

b) sentințele pronunțate de tribunalele militare privind infracțiunile contra ordinii și disciplinei militare, sancționate de lege cu pedeapsa închisorii de cel mult 2 ani;“.

168. La articolul 361, după litera e) a alineatului 1 se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, precum și cele privind reabilitarea.“

169. La articolul 362, literele a), c), d) și e) ale alineatului 1 vor avea următorul cuprins:

„a) procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă. Apelul procurorului în ce privește latura civilă este inadmisibil în lipsa apelului formulat de partea civilă, cu excepția cazurilor în care acțiunea civilă se exercită din oficiu;

.....
c) partea vătămată, în ce privește latura penală;

d) partea civilă și partea responsabilă civilmente, în ce privește latura penală și latura civilă;

e) martorul, expertul, interpretul și apărătorul, în ce privește cheltuielile judiciare cuvenite acestora;“.

170. La articolul 365, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 365. — Partea care a lipsit atât la toate termenele de judecată, cât și la pronunțare poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu decât 10 zile de la data, după caz, a începerii executării pedepsei sau a începerii executării dispozițiilor privind despăgubirile civile.“

171. La articolul 377, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cazul în care procurorul sau părțile invocă necesitatea administrării de noi probe, trebuie să indice probele și mijloacele de probă cu ajutorul cărora pot fi obținute. Dispozițiile art. 67 se aplică în mod corespunzător.“

172. La articolul 378, alineatele 1 și 2 vor avea următorul cuprins:

„Art. 378. — Instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe noi, administrate în fața instanței de apel.

În vederea soluționării apelului, instanța poate da o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.“

173. La articolul 378, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Cu ocazia judecării apelului, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanța de fond, precum și atunci când instanța de fond nu a pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.“

174. La articolul 379, litera b) a punctului 2 va avea următorul cuprins:

„b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată, pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când există vreunul dintre cazurile de nulitate prevăzute în art. 197 alin. 2, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.“

175. Articolul 380 va avea următorul cuprins:

Art. 380. — Dacă hotărârea este desființată pentru că s-a constatat existența vreunui dintre cazurile prevăzute în art. 332 alin. 2, se dispune restituirea cauzei la procuror pentru a lua măsuri în vederea refacerii urmăririi penale.“

176. La articolul 381, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„*Chestiuni complementare*“

177. La articolul 383, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 350 se aplică în mod corespunzător.“

178. La articolul 383, alineatul 4 se abrogă.

179. La articolul 385, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Dacă hotărârea a fost desființată în apelul procurorului, declarat în defavoarea inculpatului sau în apelul părții vătămate, instanța care rejudecă poate pronunța și o pedeapsă mai grea decât cea arătată în art. 372 alin. 2 și art. 373.“

180. La articolul 385¹, literele a) și b) ale alineatului 1 vor avea următorul cuprins:

„a) sentințele pronunțate de judecătorii în cazurile prevăzute de lege;
b) sentințele pronunțate de tribunalele militare în cazul infracțiunilor contra ordinii și disciplinei militare, sancționate de lege cu pedeapsa închisorii de cel mult 2 ani;“

181. La articolul 385¹, după litera d) a alineatului 1 se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) sentințele privind infracțiunile pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face la plângerea prealabilă a persoanei vătămate;“

182. La articolul 385¹, litera e) a alineatului 1 va avea următorul cuprins:

„e) deciziile pronunțate, ca instanțe de apel, de tribunale, tribunale militare teritoriale, curți de apel și Curtea Militară de Apel.“

183. La articolul 385¹, după litera e) a alineatului 1 se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) sentințele pronunțate în materia executării hotărârilor penale, afară de cazul când legea prevede altfel, precum și cele privind reabilitarea.“

184. La articolul 385⁹, punctele 7 și 12 ale alineatului 1 vor avea următorul cuprins:

„7. judecata s-a făcut fără întocmirea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori;

.....
12. când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost trimis în judecată, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 334—337;“

185. La articolul 385⁹, punctul 17¹ al alineatului 1 se abrogă.**186. La articolul 385⁹, punctul 18 va avea următorul cuprins:**

„18. când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare;“

187. La articolul 385⁹, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Cazurile prevăzute în alin. 1 pct. 1—7, 10, 13, 14, 19 și 20 se iau în considerare întotdeauna din oficiu, iar cele de la pct. 11, 12, 15, 17 și 18 se iau în considerare din oficiu numai când au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.“

188. Articolul 385¹² va avea următorul cuprins:

Art. 385¹². — Președintele instanței de recurs, primind dosarul, fixează termen pentru judecarea recursului și poate delega, totodată, unul din judecătorii care compun completul de judecată să facă un raport scris asupra recursului. La Înalta Curte de Casație și Justiție raportul poate fi întocmit de un judecător sau de un magistrat-asistent.

Raportul trebuie să cuprindă, pe scurt, obiectul procesului, soluțiile pronunțate de instanțe și faptele reținute de ultima instanță, în măsura în care sunt necesare soluționării recursului.

Raportul trebuie să mai conțină observații cu referiri, dacă este cazul, la jurisprudența internă, precum și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fără a se arăta opinia raportorului.

În raport se semnalează din oficiu și cazurile de casare arătate în art. 385⁹ alin. 2.

Raportul se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată.“

189. La articolul 385¹⁴, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 385¹⁴. — Instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de recurs.“

190. La articolul 385¹⁴, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„Cu ocazia judecării recursului, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.“

191. La articolul 385¹⁵, literele c) și d) ale punctului 2 vor avea următorul cuprins:

„c) dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată, în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 3—5, pct. 6 teza a doua, pct. 7—10 și pct. 21, și rejudecarea de către instanța competentă, în cazul prevăzut în art. 385⁹ alin. 1 pct. 1.

Când recursul privește atât hotărârea primei instanțe, cât și hotărârea instanței de apel, în caz de admitere și dispunerea rejudecării de către instanța a cărei hotărâre

„Raportul scris

a fost casată, cauza se trimite la prima instanță, dacă ambele hotărâri au fost casate, și la instanța de apel, când numai hotărârea acesteia a fost casată.

În cazul în care admite recursul declarat împotriva deciziei pronunțate în apel, instanța de recurs desființează și hotărârea primei instanțe, dacă se constată aceleași încălcări de lege ca în decizia recurată.

Înalta Curte de Casație și Justiție, dacă admite recursul, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată;

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 11—20, precum și în cazul prevăzut în art. 385¹⁶ alin. 1.“

192. Articolul 385¹⁶ va avea următorul cuprins:

Art. 385¹⁶.— Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.

Dispozițiile art. 380 și art. 381 se aplică în mod corespunzător.“

193. La articolul 385¹⁷, după alineatul 5 se introduce un nou alineat, alineatul 6, cu următorul cuprins:

„6. Partea din hotărâre care nu a fost casată rămâne definitivă și devine executorie la data pronunțării hotărârii instanței de recurs.“

194. La articolul 386, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) când, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385¹⁴ alin. 1¹ ori art. 385¹⁶ alin. 1.“

195. La articolul 387, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cererea de contestație în anulare pentru motivele prevăzute în art. 386 lit. a)—c) și e) trebuie să se arate toate cazurile de contestație pe care le poate invoca contestatorul și toate motivele aduse în sprijinul acestora.“

196. La articolul 388, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 388. — Contestația în anulare pentru motivele arătate în art. 386 lit. a)—c) și e) poate fi introdusă de către persoana împotriva căreia se face executarea, cel mai târziu în 10 zile de la începerea executării, iar de către celelalte părți, în termen de 30 de zile de la data pronunțării hotărârii a cărei anulare se cere.“

197. La articolul 389, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 389. — Contestația în anulare pentru cazurile prevăzute în art. 386 lit. a)—c) și e) se introduce la instanța de recurs care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere.“

198. La articolul 391, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 391. — Instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație prevăzute în art. 386 lit. a)—c) și e), fără citarea părților.“

199. Articolul 408¹ va avea următorul cuprins:

Art. 408¹. — Hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale pot fi supuse revizuirii, dacă consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

Pot cere revizuirea:

- a) persoana al cărei drept a fost încălcat;
- b) soțul și rudele apropiate ale condamnatului, chiar și după moartea acestuia;
- c) procurorul.

Cererea de revizuire se introduce la Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă cererea în complet de 9 judecători.

Cererea de revizuire se poate face în termen de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului.

După sesizare, instanța poate dispune, din oficiu, la propunerea procurorului sau la cererea părții, suspendarea executării hotărârii atacate.

Participarea procurorului este obligatorie.

La judecarea cererii de revizuire, părțile se citează. Partea arestată este adusă la judecată.

„Soluții și chestiuni
complementare

„Revizuirea în cazul
hotărârilor Curții Europene
a Drepturilor Omului

Când părțile sunt prezente la judecarea cererii de revizuire, se ascultă și concluziile acestora.

Instanța examinează cererea în baza actelor dosarului și se pronunță prin decizie.

Când instanța constată că cererea este tardivă, inadmisibilă sau nefondată, o respinge.

Când instanța constată că cererea este fondată:

a) desființează, în parte, hotărârea atacată sub aspectul dreptului încălcat și, rejudecând cauza, cu aplicarea dispozițiilor din capitolul III, secțiunea II, înlătură consecințele încălcării dreptului;

b) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II.

Decizia pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție nu este supusă nici unei căi de atac.“

200. Articolul 414² va avea următorul cuprins:

Art. 414². — Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, direct, sau ministrul justiției, prin intermediul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și colegiile de conducere ale curților de apel și ale parchetelor de pe lângă acestea au obligația, pentru a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor penale și de procedură penală pe întreg teritoriul țării, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești.

Cererile de recurs în interesul legii se soluționează de secțiile unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se pronunță prin decizie. Deciziile se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, precum și pe pagina de internet a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Acestea se aduc la cunoștință instanțelor și de Ministerul Justiției.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.“

201. La articolul 418, alineatele 3 și 4 vor avea următorul cuprins:

„Când hotărârea rămâne definitivă în fața instanței ierarhic superioare, aceasta trimite instanței de executare un extras din acea hotărâre, cu datele necesare punerii în executare, în ziua pronunțării hotărârii de către instanța ierarhic superioară.

Dispozițiile alineatelor precedente sunt aplicabile și în cazul hotărârilor nedefinitive, dar executorii, cu excepția celor privind măsurile preventive care se pun în executare de instanța care le-a dispus.“

202. Articolul 420 va avea următorul cuprins:

Art. 420. — Pedepsa închisorii și pedeapsa detențiunii pe viață se pun în executare prin emiterea mandatului de executare. Mandatul de executare se emite de judecătorul delegat al instanței de executare în ziua rămânerii definitive a hotărârii la instanța de fond sau, după caz, în ziua primirii extrasului prevăzut în art. 418 alin. 3, se întocmește în trei exemplare și cuprinde: denumirea instanței de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului prevăzute în art. 70, numărul și data hotărârii care se execută și denumirea instanței care a pronunțat-o, pedeapsa pronunțată și textul de lege aplicat, timpul reținerii și arestării preventive care s-a dedus din durata pedepsei, mențiunea dacă cel condamnat este recidivist, ordinul de arestare și de deținere, semnătura judecătorului delegat, precum și ștampila instanței de executare.

În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, odată cu emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a pedepsei detențiunii pe viață, judecătorul delegat emite și un ordin prin care interzice condamnatului să părăsească țara. Ordinul se întocmește în trei exemplare și cuprinde: denumirea instanței de executare, data emiterii, datele privitoare la persoana condamnatului prevăzute în art. 70, pedeapsa pronunțată împotriva acestuia, numărul și data hotărârii de condamnare, denumirea instanței care a pronunțat-o, numărul mandatului de executare a pedepsei emis pe numele condamnatului, dispoziția de interzicere a părăsirii țării, semnătura judecătorului delegat, precum și ștampila instanței de executare.“

203. Articolul 421 va avea următorul cuprins:

Art. 421. — Pentru aducerea la îndeplinire a mandatului de executare, se trimit două exemplare, după caz, organului de poliție, când condamnatul este liber, comandantului locului de deținere, când condamnatul este arestat, sau comandantului unității militare unde condamnatul face serviciul militar.

„Recursul în interesul legii

„Punerea în executare a pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață

„Trimiterea spre executare a mandatului de executare a pedepsei și a ordinului de interzicere a părăsirii țării

Pentru aducerea la îndeplinire a ordinului de interzicere a părăsirii țării, se trimite de îndată câte un exemplar organului competent să elibereze pașaportul și Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

În cazul în care cel condamnat se află în stare de libertate, organele de executare prevăzute în alin. 1 și 2 au obligația de a lua măsurile prevăzute de lege în vederea punerii în executare a mandatului de executare a pedepsei și a ordinului de interzicere a părăsirii țării, în ziua primirii acestora.“

204. La articolul 422, denumirea marginală va avea următorul cuprins:

„Executarea mandatului de executare a pedepsei și a ordinului de interzicere a părăsirii țării“

205. La articolul 422, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„În vederea punerii în executare a mandatului emis în executarea unei hotărâri definitive de condamnare, organul de poliție poate pătrunde în domiciliul sau reședința unei persoane fără învoirea acesteia, precum și în sediul unei persoane juridice fără învoirea reprezentantului legal al acesteia.“

206. La articolul 422, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Dacă persoana împotriva căreia s-a emis mandatul nu este găsită, organul de poliție constată aceasta printr-un proces-verbal și ia măsuri pentru darea în urmărire, precum și pentru darea în consemn la punctele de trecere a frontierei. Un exemplar de pe procesul-verbal împreună cu un exemplar al mandatului de executare se trimit instanței care a emis mandatul.“

207. La articolul 422, după alineatul 7 se introduce un nou alineat, alineatul 7¹, cu următorul cuprins:

„Pe baza ordinului de interzicere a părăsirii țării, organele în drept refuză celui condamnat eliberarea pașaportului sau, după caz, procedează la ridicarea acestuia și iau măsuri pentru darea condamnatului în consemn la punctele de trecere a frontierei.“

208. La articolul 425, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„În caz de neîndeplinire a obligației în termenul arătat în alin. 1 sau de neplată a unei rate, instanța de executare comunică un extras de pe acea parte din dispozitiv care privește aplicarea amenzii organelor competente, în vederea executării amenzii potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții.“

209. La articolul 425, alineatele 4 și 5 se abrogă.

210. La articolul 429, după alineatul 1 se introduce un nou alineat, alineatul 1¹, cu următorul cuprins:

„La luarea măsurii obligării la tratament medical, persoana la care se referă măsura are dreptul de a cere să fie examinată și de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanței de judecată, iar la data rămânerii definitive a hotărârii, și direcției sanitare prevăzute în alin. 1.“

211. La articolul 431, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 431. — Primind comunicarea, instanța de executare sau instanța prevăzută în art. 430 alin. 2 dispune efectuarea unui raport medico-legal cu privire la starea de sănătate a persoanei față de care este luată măsura de siguranță.“

212. La articolul 431, după alineatul 1 se introduc trei noi alineate, alineatele 1¹—1³, cu următorul cuprins:

„Persoana obligată la tratament medical are dreptul de a cere să fie examinată și de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanței prevăzute în alin. 1.

După primirea raportului medico-legal și a concluziilor medicului specialist prevăzut în alin. 1¹, instanța ascultă concluziile procurorului, ale persoanei față de care este luată măsura de siguranță și apărătorului acesteia, precum și ale expertului și medicului specialist, atunci când consideră necesar, dispunând fie înlocuirea tratamentului, fie internarea medicală.

Dacă persoana față de care s-a luat măsura de siguranță nu are apărător, i se asigură un avocat din oficiu.“

213. La articolul 432, după alineatul 1 se introduc trei noi alineate, alineatele 2—4, cu următorul cuprins:

„La luarea măsurii internării medicale, persoana la care se referă măsura are dreptul de a cere să fie examinată și de un medic specialist desemnat de aceasta, ale cărui concluzii sunt înaintate instanței de judecată, iar la data rămânerii definitive a hotărârii, și direcției sanitare prevăzute în alin. 1.

Judecătorul delegat al instanței de executare comunică judecătoriei în a cărei circumscripție se află unitatea sanitară la care s-a făcut internarea data la care s-a efectuat internarea, în vederea luării în supraveghere.

După primirea comunicării, judecătorul delegat al judecătoriei în a cărei circumscripție se află unitatea sanitară verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni, dacă internarea medicală mai este necesară. În acest scop, judecătorul delegat dispune efectuarea unui raport medico-legal cu privire la starea de sănătate a persoanei față de care s-a luat măsura internării medicale și, după primirea acestuia, sesizează judecătoria în a cărei circumscripție se află unitatea sanitară pentru a dispune asupra menținerii, înlocuirii sau încetării măsurii.

214. Articolul 434 va avea următorul cuprins:

Art. 434. — Judecătoria, după primirea sesizării judecătorului delegat sau a încunoștințării prevăzute în art. 433 alin. 2, ascultând concluziile procurorului, ale persoanei față de care este luată măsura internării, atunci când aducerea acesteia în fața instanței este posibilă, și ale apărătorului său, precum și ale expertului care a întocmit raportul medico-legal, atunci când consideră necesar, dispune, după caz, menținerea internării medicale, încetarea acesteia sau înlocuirea cu măsura obligării la tratament medical.

Încetarea sau înlocuirea măsurii internării poate fi cerută și de persoana internată sau de procuror. În acest caz, judecătoria dispune efectuarea raportului medico-legal. Dispozițiile art. 431 alin. 1¹ se aplică în mod corespunzător.

Dacă persoana internată nu are apărător, i se asigură un avocat din oficiu.

O copie de pe hotărârea definitivă prin care s-a dispus menținerea, înlocuirea sau încetarea internării medicale se comunică instanței de executare.

215. Articolul 437 va avea următorul cuprins:

Art. 437. — Persoana cu privire la care s-a luat una dintre măsurile prevăzute în art. 115 și 116 din Codul penal poate cere instanței corespunzătoare în grad instanței de executare în a cărei circumscripție locuiește, revocarea măsurii, când temeiurile care au impus luarea acesteia au încetat.

Revocarea poate fi cerută și de procuror.

Soluționarea cererii se face cu citarea persoanei față de care este luată măsura, după ascultarea concluziilor apărătorului acesteia și ale procurorului.

216. La articolul 450, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reinnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.”

217. La articolul 453, după alineatul 2 se introduc două noi alineate, alineatele 2¹ și 2², cu următorul cuprins:

„Cererea poate fi retrasă de cel care a formulat-o.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) și b), hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei sunt executorii de la data pronunțării.”

218. La articolul 454, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Instanța de executare ține evidența amânărilor acordate și, la expirarea termenului, ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare, iar dacă mandatul a fost emis, ia măsuri pentru aducerea lui la îndeplinire. Dacă nu s-a stabilit un termen, judecătorul delegat al instanței de executare este obligat să verifice periodic dacă mai subzistă cauza care a determinat amânarea executării pedepsei, iar când constată că aceasta a încetat, să ia măsuri pentru emiterea mandatului de executare sau, după caz, pentru aducerea lui la îndeplinire.”

219. La articolul 457, după alineatul 2 se introduce un nou alineat, alineatul 2¹, cu următorul cuprins:

„Dispozițiile art. 454 alin. 2 teza a doua se aplică în mod corespunzător.”

220. La articolul 470, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„Când procurorul dispune trimiterea în judecată, întocmește rechizitoriu și înaintează de îndată instanței de judecată dosarul cauzei.”

221. La articolul 479, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, dacă acestea sunt flagrante și săvârșite în condițiile prevăzute în art. 466, constatarea săvârșirii lor este obligatorie și se face potrivit art. 467. Procedura de urmărire și judecare prevăzută în acest capitol se aplică numai dacă persoana vătămată a introdus în termen de 24 de ore de la săvârșirea infracțiunii flagrante plângerea prealabilă la organul de urmărire penală. În acest scop, persoana

„Menținerea, înlocuirea sau încetarea măsurii internării medicale

„Revocarea măsurilor de siguranță

vătămată este chemată și întrebată de organul de urmărire penală dacă înțelege să facă plângere în termenul mai sus arătat.“

222. În cadrul titlului IV al Părții speciale, după capitolul I se introduce un nou capitol, capitolul I¹, respectiv articolele 479¹—479¹⁵, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL I¹

Procedura privind tragerea la răspundere penală a persoanei juridice

Dispoziții generale

Art. 479¹. — Dispozițiile Codului de procedură penală se aplică și în cazul infracțiunilor săvârșite de persoanele juridice, cu completările și derogările prevăzute în prezentul capitol.

Obiectul și exercitarea acțiunii penale

Art. 479². — Acțiunea penală are ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor juridice care au săvârșit infracțiuni.

Persoana juridică este reprezentată la îndeplinirea actelor procesuale și procedurale de reprezentantul său legal.

Dacă pentru aceeași faptă sau pentru fapte conexe s-a început urmărirea penală și împotriva reprezentantului legal al persoanei juridice, aceasta își numește un mandatar pentru a o reprezenta.

În cazul prevăzut în alin. 3, dacă persoana juridică nu își numește un mandatar, acesta este desemnat de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată din rândul practicienilor în insolvență, autorizați potrivit legii.

Practicienilor în insolvență desemnați potrivit alin. 4 li se aplică, în mod corespunzător, dispozițiile art. 190 alin. 1, 2 și 4—6.

Competența teritorială

Art. 479³. — Competența teritorială este determinată de:

- a) locul unde a fost săvârșită infracțiunea;
- b) locul unde se află sediul persoanei juridice;
- c) locul unde locuiește persoana vătămată sau unde aceasta își are sediul.

Citarea

Art. 479⁴. — Persoana juridică se citează prin reprezentantul ei legal, la sediul persoanei juridice sau, după caz, prin mandatar la domiciliul acestuia ori prin practicianul în insolvență desemnat în calitate de mandatar la sediul acestuia.

Măsuri preventive

Art. 479⁵. — Judecătorul, în cursul urmăririi penale, la propunerea procurorului, sau instanța, în cursul judecății, poate dispune, dacă există motive temeinice care justifică presupunerea rezonabilă că persoana juridică a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală și numai pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal, una sau mai multe dintre următoarele măsuri preventive:

- a) suspendarea procedurii de dizolvare sau lichidare a persoanei juridice;
- b) suspendarea fuziunii, a divizării sau a reducerii capitalului social al persoanei juridice;
- c) interzicerea unor operațiuni patrimoniale specifice, susceptibile de a antrena diminuarea semnificativă a activului patrimonial sau insolvența persoanei juridice;
- d) interzicerea de a încheia anumite acte juridice, stabilite de organul judiciar;
- e) interzicerea de a desfășura activități de natura celor în exercițiu sau cu ocazia cărora a fost comisă infracțiunea.

În vederea asigurării respectării măsurilor prevăzute în alin. 1 lit. a)—e), instanța poate obliga persoana juridică la depunerea unei cauțiuni constând într-o sumă de bani sau alte valori fixate de organul judiciar. Quantumul cauțiunii nu poate fi mai mic de 5.000 lei. Cauțiunea se restituie la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare pronunțată în cauză, dacă persoana juridică a respectat măsurile preventive, precum și în cazul în care, prin hotărâre definitivă, s-a dispus achitarea persoanei juridice sau încetarea procesului penal față de aceasta. În cazul în care s-a dispus față de persoana juridică o soluție de netrimitere în judecată, restituirea cauțiunii se dispune de către procuror. Cauțiunea nu se restituie în cazul nerespectării de către persoana juridică a măsurilor preventive, făcându-se venit la bugetul statului la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.

Măsurile preventive prevăzute în alin. 1 pot fi dispuse pe o perioadă de cel mult 60 de zile, cu posibilitatea prelungirii, dacă se mențin temeiurile care au determinat luarea acestora, fiecare prelungire neputând depăși 60 de zile.

În cursul urmăririi penale, măsurile preventive se dispun de judecător, prin încheiere motivată dată în camera de consiliu, cu citarea persoanei juridice.

Participarea procurorului este obligatorie.

Încheierea poate fi atacată cu recurs în 3 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.

Măsurile preventive se revocă, din oficiu sau la cerere, când nu mai există temeiuri care să justifice menținerea acestora. Dispozițiile alin. 4—6 se aplică în mod corespunzător.

Împotriva reprezentantului persoanei juridice sau a mandatarului acesteia pot fi luate măsurile prevăzute în art. 183 și art. 198 alin. 2, iar față de practicianul în insolvență, măsura prevăzută în art. 198 alin. 2.

Măsurile asigurătorii

Art. 479⁶. — Față de persoana juridică se pot lua măsuri asigurătorii, în vederea asigurării confiscării speciale, reparării pagubei produse prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii.

Procedura de informare

Art. 479⁷. — Organul judiciar comunică organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a persoanei juridice, la data dispunerii acestor măsuri, în vederea efectuării mențiunilor corespunzătoare.

Organele prevăzute în alin. 1 sunt obligate să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore de la data înregistrării, în copie certificată, orice mențiune înregistrată de acestea cu privire la persoana juridică.

Persoana juridică este obligată să comunice organului judiciar, în termen de 24 de ore, intenția de fuziune, divizare, dizolvare, reorganizare, lichidare sau reducere a capitalului social.

Neîndeplinirea sau îndeplinirea cu întârziere a obligațiilor prevăzute în alin. 2 și 3 constituie abatere judiciară și se sancționează cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei.

Interzicerea fuziunii, a divizării, a reducerii capitalului social, a dizolvării sau lichidării

Art. 479⁸. — După rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea pedepselor aplicate persoanei juridice, nu se poate iniția fuziunea, divizarea, dizolvarea sau lichidarea acesteia.

Punerea în executare a pedepsei amenzii

Art. 479⁹. — Persoana juridică condamnată la pedeapsa amenzii este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la instanța de executare, în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Când persoana juridică condamnată se găsește în imposibilitatea de a achita integral amenda în termenul prevăzut în alin. 1, instanța de executare, la cererea acesteia, poate dispune eșalonarea plății amenzii pe cel mult 2 ani, în rate lunare.

În caz de neîndeplinire a obligației de plată a amenzii în termenul arătat în alin. 1 sau de neplată a unei rate, instanța de executare comunică un extras de pe acea parte din dispozitiv care privește aplicarea amenzii organelor competente, în vederea executării acesteia, potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții.

Punerea în executare a pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice

Art. 479¹⁰. — O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa dizolvării persoanei juridice se comunică, la data rămânerii definitive, instanței civile competente, care deschide procedura de lichidare și desemnează lichidatorul din rândul practicienilor în insolvență autorizați potrivit legii. Remunerarea lichidatorului se face din averea persoanei juridice sau, în cazul lipsei acesteia, din fondul de lichidare constituit potrivit legii.

O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.

Punerea în executare a pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice

Art. 479¹¹. — O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat pedeapsa suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.

Punerea în executare a pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice

Art. 479¹². — O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice se comunică, la data rămânerii definitive:

a) Oficiului registrului comerțului, în vederea efectuării formalităților de publicitate în registrul comerțului;

b) Ministerului Justiției, în vederea efectuării formalităților de publicitate în registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial;

c) altor autorități care țin evidența persoanelor juridice, în vederea efectuării formalităților de publicitate.

O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice se comunică,

la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.

Punerea în executare a pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru

Art. 479¹³. — O copie de pe dispozitivul hotărârii de condamnare prin care s-a aplicat persoanei juridice pedeapsa închiderii unor puncte de lucru se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.

Punerea în executare a pedepsei complementare a afișării sau a difuzării hotărârii de condamnare

Art. 479¹⁴. — Un extras al hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a-l afișa în forma, locul și pentru perioada stabilite de instanța de judecată.

Un extras al hotărârii de condamnare se comunică, la data rămânerii definitive, persoanei juridice condamnate, pentru a asigura difuzarea hotărârii în forma stabilită de instanță, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de instanță.

Persoana condamnată înaintează instanței de executare dovada începerii executării afișării sau, după caz, dovada executării publicării hotărârii de condamnare, în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dar nu mai târziu de 10 zile de la începerea executării ori, după caz, de la executare.

O copie de pe hotărârea de condamnare, în întregime, sau un extras al acesteia se comunică, la data rămânerii definitive, organului care a autorizat înființarea persoanei juridice și organului care a înregistrat persoana juridică, pentru a lua măsurile necesare.

Supravegherea executării pedepselor complementare aplicate persoanei juridice

Art. 479¹⁵. — În caz de neexecutare cu rea-credință a pedepselor complementare aplicate persoanei juridice, instanța de executare aplică dispozițiile art. 71² alin. 2 sau, după caz, art. 71³ alin. 2 ori 3 din Codul penal.

Sesizarea instanței se face din oficiu, de către judecătorul delegat al instanței de executare ori de către organele cărora li s-a comunicat hotărârea definitivă de condamnare a persoanei juridice, potrivit art. 479¹¹—479¹⁴.

Persoana juridică este citată la judecată.

Participarea procurorului este obligatorie.

După concluziile procurorului și ascultarea persoanei juridice condamnate, instanța se pronunță prin sentință.“

223. La articolul 481, alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 481. — Când învinuitul sau inculpatul este un minor care nu a împlinit 16 ani, la orice ascultare sau confruntare a minorului, dacă organul de urmărire penală consideră necesar, citează Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de la domiciliul minorului, precum și pe părinți, iar când este cazul, pe tutore, curator sau persoana în îngrijirea ori supravegherea căreia se află minorul.“

224. Articolul 482 va avea următorul cuprins:

„Obligativitatea referatului de evaluare

Art. 482. — În cauzele cu infractori minori, organul de urmărire penală sau instanța de judecată are obligația să dispună efectuarea referatului de evaluare de către Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de la domiciliul minorului, potrivit legii.

Referatul de evaluare are rolul de a furniza organului judiciar date privind persoana minorului și perspectivele de reintegrare socială a acestuia.

Datele privind persoana minorului se referă la:

- a) starea fizică și profilul psihologic ale minorului;
- b) dezvoltarea intelectuală și morală a minorului;
- c) mediul familial și social în care a trăit și s-a dezvoltat minorul;
- d) factorii care influențează conduita minorului și care au favorizat comportamentul infracțional al acestuia;
- e) trecutul infracțional al minorului;
- f) comportamentul minorului înainte și după comiterea faptei.

La întocmirea referatului de evaluare, Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor poate consulta medicul de familie al minorului, profesorii acestuia, precum și orice alte persoane care pot furniza date despre persoana minorului.“

225. La articolul 483, alineatul 3 va avea următorul cuprins:

„Inculpatul care a săvârșit infracțiunea în timpul când era minor este judecat potrivit dispozițiilor procedurale speciale privitoare la minori.“

226. La articolul 484, alineatul 2 va avea următorul cuprins:

„La judecarea cauzei se citează, în afară de părți, Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor de la domiciliul minorului, părinții acestuia sau, după caz, tutorele, curatorul, persoana în îngrijirea ori supravegherea căreia se află minorul, precum și alte persoane a căror prezență este considerată necesară de către instanță.“

227. Articolul 486 va avea următorul cuprins:**„Inculpați minori cu majori**

Art. 486. — Când în aceeași cauză sunt mai mulți inculpați, dintre care unii minori și alții majori, instanța judecă în compunerea prevăzută în art. 483 și după procedura obișnuită, aplicând însă cu privire la inculpații minori dispozițiile cuprinse în acest capitol.“

228. Articolul 507 va avea următorul cuprins:**„Acțiunea în regres**

Art. 507. — În cazul în care repararea pagubei a fost acordată potrivit art. 506, cât și în situația în care statul român a fost condamnat de către o instanță internațională, acțiunea în regres împotriva aceluia care, cu rea-credință sau din gravă neglijență, a provocat situația generatoare de daune, este obligatorie.“

Art. II. — (1) Articolul 22¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

(2) Alineatele (1), (2) și (3) ale articolului 20 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

(3) Litera h) a articolului 99 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare, va avea următorul cuprins:

„h) exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea-credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune;“.

Art. III. — (1) Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar prevederile privind persoana juridică, la data intrării în vigoare a normelor corespunzătoare din Codul penal.

(2) Cauzele aflate în curs de urmărire penală sau de judecată la parchetele ori instanțele militare la data intrării în vigoare a prezentei legi, date în competența parchetelor sau instanțelor civile, vor continua să fie urmărite ori judecate de parchetele sau instanțele militare.

(3) Cauzele aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să fie judecate de instanțele competente, potrivit dispozițiilor aplicabile anterior acestei date. În caz de admitere a apelului sau a recursului, dacă se dispune desființarea sau, după caz, casarea hotărârii și rejudecarea cauzei, aceasta se va judeca de instanța competentă, potrivit prezentei legi.

(4) Cauzele aflate în curs de urmărire penală la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi urmărite de organele de urmărire penală competente potrivit acestei legi. Actele și lucrările efectuate potrivit legii anterioare, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, rămân valabile.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 21 iulie 2006.

Nr. 356.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea
și completarea Codului de procedură penală,
precum și pentru modificarea altor legi**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 20 iulie 2006.

Nr. 1.004.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 564

din 6 iulie 2006

**privind constituționalitatea unor dispoziții din Legea pentru modificarea și completarea
Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi**

Cu Adresa nr. XXXV/1.903 din 16 iunie 2006 secretarul general al Senatului a transmis Curții Constituționale sesizarea privind neconstituționalitatea unor dispoziții din Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi. Sesizarea a fost formulată și semnată, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, de un număr de 29 de senatori, și anume: Mircea Dan Geoană, Nicolae Văcăroiu, Ion Solcanu, Otilian Neagoe, Radu Cristian Georgescu, Doru Ioan Tărăciță, Ilie Sârbu, Ioan Chelaru, Dan Mircea Popescu, Viorel Arcaș, Ovidiu Teodor Crețu, Petre Daea, Cristian Diaconescu, Vasile Dîncu, Ion Florescu, Vasile Ion, Ion Moraru, Șerban Nicolae, Traian Novolan, Mihail Popescu, Ion Rădoi, Doina Silistru, Aurel Gabriel Simionescu, Viorel Ștefan, Sever Șter, Emil Răzvan Theodorescu, Ion Toma, Vasile Ioan Dănuț Ungureanu și Ion Vărgău.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.269 din 16 iunie 2006, formând obiectul Dosarului nr. 1.691 A/2006, și este structurată în motive care vizează neconstituționalitatea procedurii legislative urmate în adoptarea unor dispoziții ale legii atacate și motive care

privesc neconcordanța între anumite dispoziții ale legii și prevederile Constituției.

Motivele care vizează neconstituționalitatea procedurii legislative urmate în adoptarea unor dispoziții ale legii

Textele cuprinse în art. I al legii, privitor la modificarea și completarea Codului de procedură penală, și anume: pct. 7, referitor la art. 27 lit. c), pct. 12, referitor la art. 28¹, pct. 15, referitor la art. 29 lit. c), pct. 19, referitor la art. 45 alin. 1¹, pct. 25, referitor la art. 49 alin. 4, pct. 29, referitor la art. 55 alin. 1 și 2, pct. 30, referitor la art. 56 alin. 3, pct. 32, referitor la art. 59 alin. 1, pct. 35, referitor la art. 61¹, pct. 40, referitor la art. 72 alin. 2, nou-introdus, pct. 44, referitor la art. 86² alin. 7, pct. 46, referitor la art. 91 lit. a), pct. 48, referitor la art. 91² alin. 4 și 5, pct. 50, referitor la art. 91⁴, pct. 51, referitor la art. 91⁶, pct. 54, referitor la art. 100 alin. 5, pct. 55, referitor la art. 104 alin. 5, nou-introdus, pct. 58, referitor la art. 137¹ alin. 1, pct. 66, referitor la art. 144 alin. 1¹, nou-introdus, pct. 68, referitor la art. 145 alin. 1¹, nou-introdus, pct. 70, referitor la art. 145 alin. 2² și 2³, pct. 71, referitor la art. 145 alin. 3, pct. 94, referitor la art. 160⁷ alin. 1 teza finală, pct. 95, referitor la art. 160⁹ alin. 5, pct. 99, referitor

la art. 172 alin. 1, pct. 101, referitor la art. 173 alin. 1, pct. 102, referitor la art. 176 alin. 1 lit. e), f), g), nou-introduse, pct. 105, referitor la art. 184 alin. 1, pct. 114, referitor la art. 203¹, nou-introdus, pct. 127, referitor la art. 228 alin. 1¹, nou-introdus, pct. 129, referitor la art. 228 alin. 6, pct. 134, referitor la art. 264 alin. 3, pct. 146, referitor la art. 294 alin. 1 și 3, pct. 147, referitor la art. 296 alin. 2, pct. 152, referitor la art. 313, pct. 155, referitor la art. 323 alin. 3, pct. 193, referitor la art. 385¹⁷ alin. 6, nou-introdus, pct. 216, referitor la art. 450 alin. 2, pct. 223, referitor la art. 481 alin. 1, pct. 225, referitor la art. 483 alin. 3, și pct. 227, referitor la art. 486, au fost adoptate cu încălcarea principiului statului de drept, principiului suveranității naționale, principiului supremației Constituției și principiului structurii bicamerale a Parlamentului, consacrate în art. 1, 2 și în art. 61 alin. (2) din Constituția României. Procedura de adoptare a textelor de lege menționate contravine, de asemenea, dispozițiilor art. 74 alin. (3) și ale art. 75 alin. (3) din Constituție.

În acest sens se susține că prin Legea de revizuire a Constituției nr. 429/2003, a fost eliminată procedura medierii, existentă în textul inițial al Constituției, și s-a tranșat problema navetei parlamentare, prin introducerea soluției Camerei decizionale. Astfel, în alin. (1) al art. 75 din Constituție s-au prevăzut proiectele de lege care se supun spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată, și proiectele de lege pentru care Senatul este prima Cameră sesizată, iar prin art. 75 alin. (3) s-a stabilit ca, după adoptare sau respingere de către prima Cameră sesizată, proiectele de lege să fie trimise celeilalte Camere, care va decide definitiv.

Alin. (4) și (5) ale art. 75 prevăd modul de rezolvare a posibilelor „conflicte de competență” între prima Cameră sesizată și Camera decizională, dar nu există un text în Constituție care să permită Camerei decizionale să se îndeparteze de la „limitele sesizării” date de soluția adoptată de către prima Cameră sesizată.

Această reglementare a procedurii legislative se sprijină pe întreaga „arhitectură” a edificiului constituțional, axată pe principiul statului de drept, al supremației Constituției, al suveranității naționale, al bicameralismului, al supremației Parlamentului, ca organ reprezentativ, și al „monopolului” legislativ al Parlamentului, din care rezultă că un text de lege nu poate să fie creația exclusivă a voinței unei singure Camere.

Introducerea soluției obligativității sesizării, în anumite materii, ca primă Cameră a Senatului sau, după caz, a Camerei Deputaților și, pe cale de consecință, reglementarea rolului de Cameră decizională, pentru anumite materii, a Senatului și, pentru alte materii, a Camerei Deputaților nu au fost de natură a exclude o Cameră din mecanismul legiferării.

Intenția legiuitorului constituent derivat a fost aceea a fortificării structurii bicamerale a Parlamentului României și nu a amputării principiilor bicameralismului în materie de legiferare, prin reținerea rolului pur formal consultativ pentru o Cameră, fără niciun fel de relevanță în ceea ce privește obiectul și substanța reglementării, pentru Camera decizională.

Din prevederile analizate ale Constituției rezultă că, examinând proiectul de lege adoptat de prima Cameră sesizată, **Camera decizională nu se poate pronunța decât în limitele sesizării, ceea ce înseamnă că ea nu poate**

adopta norme care nu au fost conținute în proiectul cu care a fost sesizată prima Cameră sau, după caz, nu au făcut obiectul dezbaterii și nu au fost adoptate de către prima Cameră. Acesta este și sensul prevederilor art. 75 alin. (3) din Constituție, în conformitate cu care „*După adoptare sau respingere de către prima Camera sesizată, proiectul sau propunerea legislativă se trimite celeilalte Camere care va decide definitiv.*”

Interpretarea logico-sistematică a textului conduce clar la concluzia că formularea „care va decide definitiv” exprimă ideea de decizie definitivă asupra conținutului textelor care au fost adoptate sau, după caz, respinse de către prima Cameră sesizată. Dacă legiuitorul constituent derivat ar fi dorit ca cea de-a doua Cameră sesizată, care este și Camera definitivă, să se poată îndepărta de limitele sesizării, date de structura și conținutul proiectului sau propunerii legislative primite de la prima Cameră sesizată, acest aspect s-ar fi reglementat în mod expres, ceea ce însă ar fi ridicat foarte serioase semne de întrebare asupra seriozității bicameralismului, reglementat de Constituția României, asupra rațiunii existenței celor două Camere.

Inadmisibilitatea adoptării de texte noi în Camera decizională la propunerea unui minister rezultă și din art. 74 alin. (3) din Constituție, care îngăduie Guvernului (implicit, ministerului care a inițiat proiectul de lege) să își exercite inițiativa legislativă prin transmiterea proiectului către Camera competentă să îl dezbate și să îl adopte, ca primă Cameră sesizată. Contrar acestor dispoziții constituționale, în cazul legii analizate, textele noi au fost adoptate de către Camera decizională la inițiativa ministrului Justiției, fără să fi fost mai întâi examinate de prima Cameră sesizată.

În același sens se mai arată că formularea de noi texte de către Guvern, la cea de-a doua Cameră sesizată, care n-au fost incluse în textul inițial, trimis primei Camere sesizate, nu echivalează cu formularea de amendamente la proiect, ci cu o nouă inițiativă legislativă, care nu se poate exercita direct la Camera decizională, ci numai la Camera care, potrivit Constituției, trebuie să fie prima sesizată, altfel sistemul bicameral nu are sens.

Motivele care privesc neconcordanța între anumite dispoziții ale legii și prevederile Constituției

1. Dispozițiile art. 1 pct. 36 din legea criticată, referitoare la art. 68¹ din Codul de procedură penală, în conformitate cu care „*Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta*”, sunt neconstituționale, deoarece formularea „*presupunerea rezonabilă*” implică aprecierea unei persoane, iar folosirea termenului „*rezonabil*” apare distorsionată față de sensul dat de Constituție acestei noțiuni în art. 21 alin. (3). Ca atare, textul criticat, departe de a fi o garanție a drepturilor fundamentale ale cetățenilor, cum ar fi: dreptul la viață și la integritate fizică și psihică (art. 22), dreptul la libertatea individuală (art. 23), dreptul la apărare (art. 24), dreptul la libera circulație (art. 25), dreptul la viața intimă, familială și privată (art. 26), dreptul la inviolabilitatea domiciliului (art. 27), dreptul la secretul corespondenței (art. 28) etc., apare ca fiind o legalizare a abuzurilor autorităților asupra cetățenilor. Din această perspectivă, dispozițiile art. 1 pct. 36 din legea criticată sunt contrare și principiilor consacrate de art. 1 alin. (3) din Constituție, unde se

menționează că primele valori supreme și garantate în sistemul nostru constituțional sunt demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor.

2. Prevederile art. I pct. 47 din lege, referitoare la art. 91¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, sunt neconstituționale, întrucât posibilitatea interceptării și înregistrării convorbirilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, în ipoteza în care „*cercetarea ar fi mult întârziată*“, prevăzută de acest text al legii, este contrară art. 53 din Constituție, neintrând în sfera elementelor prevăzute de alin. (1), care justifică restrângerea exercițiului unor drepturi, pentru că textul constituțional are în vedere *desfășurarea instrucției penale și nu desfășurarea cu „viteză de rachetă“ a instrucției penale*. Nu este admisibil să se introducă criterii pur subiective în sfera principiilor de ordin legal. Or, formularea „*cercetarea ar fi mult întârziată*“ introduce un criteriu subiectiv care se poate constitui într-un „argument de serviciu“ pentru solicitarea interceptării și înregistrării convorbirilor telefonice, implicit într-un paravan al abuzurilor autorităților față de dreptul fundamental prevăzut de art. 28 din Constituție.

3. Prevederile art. I pct. 47, referitoare la art. 91¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni, dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2*“, sunt contrare dispozițiilor art. 24 din Constituție, privind garantarea dreptului la apărare, întrucât partea care a apelat la un avocat sau căreia i s-a numit un avocat din oficiu trebuie să aibă posibilitatea de a discuta nestingherită, fără rezerve, cu avocatul în cauză. Dacă această relație dintre avocat și client nu este inviolabilă, textul constituțional potrivit căruia dreptul la apărare este garantat apare ca fiind lipsit de substanță.

4. Dispozițiile art. I pct. 48, referitoare la art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, ce reglementează competența procurorului „*care efectuează sau supraveghează urmărirea penală*“ de a dispune, „*cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, înscrisă în registrul special prevăzut în art. 228 alin. 1¹, interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor, pe o durată de cel mult 48 de ore*“, sunt contrare principiului statului de drept prin aceea că îngăduie ca soluții de competența puterii judecătorești să fie îndeplinite, fie și vremelnic, de către persoane care anchetează. Astfel, este de neconceput ca, fie și numai cu titlu provizoriu, procurorul care efectuează urmărirea penală să aibă și calitatea de persoană care își autorizează propriile probe. O asemenea soluție este contrară nu numai art. 24, referitor la dreptul la apărare, art. 28, privind secretul corespondenței, prin raportare la art. 53 din Constituție, dar și textelor constituționale care reglementează rolul Ministerului Public, în mecanismul organizării statale, concret, art. 131 alin. (1), prin raportare la art. 124.

5. Prevederile art. I pct. 48, referitoare la art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2*“, sunt contrare prevederilor constituționale care reglementează dreptul la apărare (art. 24), dreptul la proces echitabil [art. 21 alin. (3)] și

restrângerea exercițiului unor drepturi (art. 53), deoarece statul, prin autoritățile sale, care face urmărirea penală, folosește unele și aceleași probe, în cauze penale diferite, revenind în discuție aceeași formulare privind „*date sau informații concludente și utile*“.

6. Prevederile art. I pct. 134, referitoare la art. 264 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

„*Sesizarea instanței de judecată se face de către procurorul care a dat rechizitoriul.*

Procurorul înaintează, de îndată, rechizitoriul împreună cu dosarul cauzei conducătorului parchetului care, în termen de 48 de ore în cauzele cu arestați preventiv sau în termen de 20 de zile în celelalte cauze, verifică legalitatea și temeinicia soluției adoptate. Dacă până la expirarea acestor termene rechizitoriul nu a fost infirmat, acesta se înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriul pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.“ sunt neconstituționale, întrucât contravin principiului controlului ierarhic, prevăzut de art. 132 alin. (1) din Constituție. De vreme ce legiuitorul constituant a reglementat instituția Ministerului Public, stabilind că această instituție, și nu fiecare procuror în parte, reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar îndeplinirea acestei misiuni implică controlul ierarhic asupra fiecărui act întocmit de către un procuror, este evident că soluția legislativă, în baza căreia se stabilește o relație directă dintre procurorul care anchetează sau cel care întocmește rechizitoriul și instanța de judecată, fără filtrul controlului ierarhic, este contrară Constituției, atât în litera art. 132, cât și în spiritul secțiunii a 2-a din cap. VI al titlului III al Legii fundamentale.

7. În legătură cu dispozițiile art. I pct. 13, referitoare la art. 28¹, pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, potrivit căruia curtea de apel judecă în primă instanță: „*b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de controlorii financiari ai Curții de Conturi*“, se arată că la Camera Deputaților s-a formulat un amendament de către doamna deputat Liana Dumitrescu, care, așa cum rezultă din motivarea reținută în raportul Comisiei juridice, urmărea doar completarea textului, cu precizarea „*ai Curții de Conturi*“. În tabelul care a fost întocmit de Comisie, în coloana a II-a, pag. 8 din raport, la poz. 5, în loc să fie preluat corect textul Senatului, la care să se adauge precizările din amendamente, s-a reținut un text incorect, care a fost considerat ca fiind adoptat de Camera Deputaților și reținut în versiunea pregătită pentru promulgare. Astfel, s-a distorsionat voința autorului amendamentului, încălcându-se art. 74 din Constituție, referitor la dreptul la inițiativă legislativă al parlamentarilor. Întrucât dreptul la inițiativă legislativă este reglementat expres de Constituție, pentru fiecare deputat sau pentru fiecare senator, se subînțelege că acest drept presupune și posibilitatea de a formula amendamente, iar dreptul de a formula inițiative legislative sau, după caz, amendamente la inițiativele legislative inițiate de Guvern ori de parlamentari, presupune și obligația structurii parlamentare de a lua în discuție și de a supune în dezbatere amendamentele și inițiativele, așa cum au fost formulate de către inițiatori. O comisie parlamentară sau, după caz, Plenul unei Camere poate să

admită sau să respingă o inițiativă sau un amendament al unui parlamentar, dar nu le poate modifica decât cu acordul inițiatorului. Altfel, dreptul la inițiativă legislativă, implicit la amendamente, al deputaților și senatorilor ar fi lipsit de substanță.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților a transmis, cu Adresa nr. 1/1.508/B.O. din 28 iunie 2006, punctul său de vedere, în sensul că Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi este constituțională.

Guvernul, în punctul de vedere transmis cu Adresa nr. 5/4.385/C.P.T., arată, de asemenea, că Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi este constituțională.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere în legătură cu sesizarea de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 29 de senatori.

Referitor la motivele care vizează neconstituționalitatea procedurii legislative urmate în adoptarea unor dispoziții ale legii, Curtea constată:

În conformitate cu art. 75 alin. (1) și (3) din Constituția României, **Camera Deputaților este Cameră decizională pentru toate proiectele de legi și propuneri legislative, cu excepția celor limitativ enumerate în alin. (1)**, și anume proiectele de legi și propunerile legislative pentru ratificarea tratatelor sau a altor acorduri internaționale și a măsurilor legislative ce rezultă din aplicarea acestor tratate sau acorduri, precum și proiectele legilor organice prevăzute în Constituție la art. 31 alin. (5), art. 40 alin. (3), art. 55 alin. (2), art. 58 alin. (3), art. 73 alin. (3) lit. e), k), l), n) și o), art. 79 alin. (2), art. 102 alin. (3), art. 105 alin. (2), art. 117 alin. (3), art. 118 alin. (2) și (3), art. 120 alin. (2), art. 126 alin. (4) și (5) și la art. 142 alin. (5), pe care le dezbate și le adoptă ca primă Cameră sesizată.

În calitate de Cameră decizională, Camera Deputaților are, potrivit dispozițiilor art. 75 alin. (3) din Constituție, competența de a adopta sau de a respinge proiectul de lege adoptat de Senat, ca primă Cameră sesizată.

Din cuprinsul alin. (4) și (5) ale art. 75 din Constituție rezultă și competența Camerei decizionale de a modifica și completa textul proiectului adoptat de prima Cameră sesizată, inclusiv prin adoptarea unor prevederi noi care intră în competența sa decizională. Singura restricție impusă de prevederile constituționale amintite este aceea

ca, **în cazul în care Camera decizională adoptă o prevedere pentru care competența decizională aparține primei Camere sesizate, să întoarcă legea la această Cameră, pentru a decide definitiv în procedură de urgență.**

Această procedură legislativă, menită să înlăture neajunsurile procedurii anterioare revizuirii Constituției, de mediere între cele două Camere în caz de dezacord asupra unui proiect de lege, nu contravine structurii bicamerale a Parlamentului, consacrată prin art. 61 din Constituție, dat fiind că în procesul legislativ se atribuie fiecăreia dintre cele două Camere un anumit rol în adoptarea legii, ceea ce nu înlătură bicameralismul, ci îl confirmă.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute de lege, iar Codul de procedură penală și, în general, legile de procedură nu sunt caracterizate în art. 73 alin. (3) sau în alt text al Constituției ca fiind legi organice. În consecință, Curtea Constituțională constată că, urmându-se procedura legislativă prevăzută de art. 75 din Constituție, proiectul Legii pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi a fost examinat și adoptat de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională. În acest cadru, Camera Deputaților a adoptat, în limitele competenței sale, textele de lege criticate în prima parte a sesizării de neconstituționalitate.

Curtea nu poate primi nici susținerea că s-ar fi încălcat Constituția prin faptul că prevederile noi, neavute în vedere de prima Cameră sesizată, au fost adoptate de Camera decizională la inițiativa ministrului justiției, ca reprezentant al Guvernului, dat fiind că Legea fundamentală nu instituie nicio restricție pentru Guvern de a-și ameliora proiectul de lege cu care a sesizat Parlamentul, chiar în timpul desfășurării procedurii legislative.

Referitor la motivele care privesc neconcordanța între anumite dispoziții ale legii și prevederile Constituției, Curtea constată:

1. Potrivit art. 68¹ din Codul de procedură penală, introdus prin legea care formează obiectul sesizării de neconstituționalitate, *„Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta“*.

Critica de neconstituționalitate relevă, în primul rând, nepotrivirea dintre sensul termenului *rezonabil*, folosit în textul menționat, și înțelesul conferit în art. 21 alin. (3) din Constituție, prin care se instituie principiul soluționării cauzelor judiciare într-un *termen rezonabil*. Critica este evident neîntemeiată, deoarece, pe de o parte, textul citat din Constituție nu a fost adoptat în scopul definirii termenului amintit, acesta având înțelesul comun, dat de dicționare, iar pe de altă parte, nu există nicio contradicție între sensul avut în vedere de Legea fundamentală și cel atribuit în articolul analizat din Codul de procedură penală. Ceea ce diferă sunt situațiile cărora le este atribuită condiția rezonabilității, și anume *durata soluționării unui proces* — în cazul prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție — și *presupunerea că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta* — în textul art. 68¹ din Codul de procedură penală.

Nu se poate primi nici critica în sensul că termenul *rezonabil* generează, prin subiectivismul inerent aprecierii organului de urmărire penală, posibilitatea abuzurilor judiciare și încălcarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Termenul caracterizează *presupunerea* — întemeiată pe *indiciile temeinice* rezultate din datele unei cauze penale — *că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta*, iar aprecierea caracterului *rezonabil* al amintitei *presupuneri* revine nu numai organului de urmărire penală care propune luarea unei măsuri de siguranță dintre cele prevăzute de art. 143 și următoarele din Codul de procedură penală, ci și magistratului care ia, confirmă sau menține această măsură, cu asigurarea dreptului la apărare și a tuturor celorlalte drepturi procesuale ale celui în cauză. Curtea observă, de asemenea, că noțiunea *indicii temeinice* era prezentă și definită în aceiași termeni în conținutul art. 143 alin. 3 din Codul de procedură penală, modificat prin legea criticată, iar precizarea privind *caracterul rezonabil al presupunerii* menționate a fost adăugată tocmai pentru diminuarea gradului de subiectivitate în aprecierea făcută de organul judiciar, **prin rezonabil înțelegându-se un anumit grad de normalitate, de acceptabilitate, raportat la oricare persoană înzestrată cu rațiune și nu doar la persoana competentă să adopte o măsură întemeiată pe indicii temeinice.**

2. Critica privind introducerea în cuprinsul art. 91¹ alin. 1 din Codul de procedură penală a unui nou caz în care se poate dispune interceptarea convorbirilor prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, și anume cazul când cercetarea penală poate fi mult întârziată, este neîntemeiată în raport cu dispozițiile art. 53 alin. (1) din Constituție — invocat în motivarea sesizării de neconstituționalitate — care autorizează restrângerea unor drepturi, inclusiv dreptul la secretul convorbirilor telefonice, dacă aceasta se impune, între altele, *pentru desfășurarea instrucției penale*. Or, efectuarea urmăririi penale pentru descoperirea autorului unei infracțiuni, stabilirea vinovăției acestuia și trimiterea lui în judecată sunt condiționate și de operativitatea cercetării, pentru ca aceasta să fie eficientă atât sub raportul tragerii la răspundere a celui în cauză și al înlăturării urmărilor infracțiunii, cât și sub raportul descurajării fenomenului infracțional.

3. Este nefondată și critica privind art. 91¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, care se referă la valoarea probatorie a înregistrării convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă, deoarece reglementarea nu este de natură să încalce **dreptul la apărare al părții reprezentate de avocat**, așa cum fără temei se susține în sesizare. În textul de lege analizat se precizează că înregistrarea va fi folosită ca mijloc de probă numai dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații privitoare **la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni**. Constituția nu face nicio rezervă în privința restrângerii exercițiului drepturilor unui avocat, dacă, așa cum este cazul reglementării stabilite prin art. 91¹ alin. 6 din Codul de procedură penală, criticată prin sesizare, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. 1 și 2 ale aceluiași text de lege.

4. Nu poate fi primită nici critica privind neconstituționalitatea art. 91² alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, prin care se instituie dreptul procurorului de a dispune în situații de urgență interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor pe o durată de

cel mult 48 de ore. Prin această măsură nu se încalcă prerogativele puterii judecătorești și nici statutul Ministerului Public, așa cum, de asemenea, fără temei, se susține în sesizare, deoarece măsura luată de procuror este cenzurată de instanța de judecată, care poate dispune încetarea interceptărilor și înregistrărilor și distrugerea înregistrărilor efectuate. Pe de altă parte, Curtea constată că niciun text al Constituției nu interzice reglementarea dreptului procurorului — **care este magistrat și își exercită cu imparțialitate atribuțiile, în interesul general al societății, potrivit art. 131 alin. (1) și art. 132 alin. (1) din Constituție** — de a dispune interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice în caz de urgență și cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege.

5. Critica privind neconstituționalitatea prevederilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală, prin care se reglementează folosirea înregistrărilor în altă cauză, *dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2*, este nefondată, întrucât nu se încalcă nici dreptul la apărare și nici dreptul la un proces echitabil, în condițiile în care, la fel ca toate celelalte probe, înregistrarea convorbirilor telefonice este supusă aprecierii judecătorului și poate fi combătută de persoana interesată, în condițiile și cu garanțiile prevăzute de lege.

6. Nu poate fi primită nici critica privind neconstituționalitatea art. 264 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, prin care se prevede posibilitatea ca rechizitoriul întocmit de un procuror să fie înaintat instanței de judecată dacă nu a fost infirmat de conducătorul parchetului, în termenele prevăzute de lege. Curtea constată că această dispoziție procedurală nu contravine principiului controlului ierarhic prevăzut de art. 132 din Constituție, așa cum se susține în sesizare, deoarece nici în textul constituțional invocat și nici în alt text din Legea fundamentală nu se prevede obligativitatea confirmării rechizitoriului de către conducătorul parchetului, înainte de sesizarea instanței de judecată. În virtutea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a adopta dispoziții de procedură, inclusiv dispoziții având ca obiect reglementarea controlului ierarhic exercitat de conducătorul parchetului asupra rechizitoriilor întocmite de procurorii din subordine. În ceea ce privește dispoziția legală criticată, este evident că aceasta a fost adoptată în scopul responsabilizării conducătorilor de parchete în asigurarea operativității urmăririi penale și eliminării cazurilor de tergiversare a verificării temeiniciei și legalității rechizitoriilor întocmite de procurori.

7. În sfârșit, Curtea constată că nu este întemeiată critica referitoare la neconstituționalitatea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală. Faptul, arătat în sesizare, că textul de lege menționat a fost adoptat ca urmare a formulării unui amendament care a fost luat în considerare cu un conținut diferit de cel prezentat de autorul amendamentului nu reprezintă o încălcare a Constituției, esențială, din acest punct de vedere, nefiind intenția parlamentarului care a formulat amendamentul — și care, de altfel, nici nu se numără printre autorii sesizării de neconstituționalitate —, ci voința Camerei decizionale a Parlamentului care a adoptat textul de lege.

Față de considerentele expuse în cele de mai sus, având în vedere dispozițiile art. 146 lit. a) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și ale art. 11 alin. (1) lit. A.a), ale art. 15 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cu votul majorității judecătorilor,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că dispozițiile din Legea pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, criticate prin sesizarea formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție, sunt constituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 6 iulie 2006 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Kozsokár Gábor, Petre Ninosu, Ion Predescu și Șerban Viorel Stănoiu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea unor măsuri în vederea încheierii de acte adiționale la Contractul pentru servicii de consultanță încheiat între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrica” — S.A. și firma PricewaterhouseCoopers LLP

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 4¹ alin. (2) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 47² din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrica” — S.A. poate încheia cu firma PricewaterhouseCoopers LLP acte adiționale la contractul pentru servicii de consultanță, iar aprobarea încheierii acestora se realizează prin mandat acordat de Ministerul Economiei și Comerțului prin Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie reprezentanților statului în adunarea generală a acționarilor Societății Comerciale de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrica” — S.A.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.634/2004 privind încheierea Actului adițional la Contractul pentru servicii de consultanță încheiat între Societatea Comercială de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice „Electrica” — S.A. și firma PricewaterhouseCoopers LLP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 18 octombrie 2004.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:

p. Ministrul economiei și comerțului,

Darius Meșca,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 19 iulie 2006.

Nr. 943.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea încadrării în categoria funcțională a drumurilor județene a unui sector de drum comunal situat pe raza administrativ-teritorială a comunei Gradiștea, județul Brăila

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 și 13 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă încadrarea în categoria funcțională a drumurilor județene a unui sector de drum comunal situat pe raza administrativ-teritorială a comunei Gradiștea, județul Brăila, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Anexele nr. 2 și 3 la Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii

funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 și 338 bis din 20 iulie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga
Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Radu Mircea Berceanu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 26 iulie 2006.
Nr. 964.

ANEXĂ

ÎNCADRAREA
în categoria funcțională a drumurilor județene a unui sector de drum comunal situat pe raza administrativ-teritorială a comunei Gradiștea, județul Brăila

Indicativul drumului propus	Traseul drumului propus	Pozițiile kilometrice	Lungimea — km —	Indicativul nou
DC 46	Gradiștea — Ibrianu — Mărăloiu	0+000 — 7+270	7,270	DJ 202 H

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind sprijinul direct al statului, sub formă de primă de producție, acordat producătorilor de tutun în anul 2006 în scopul creșterii producției și a calității tutunului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 17 și 18 din Legea nr. 236/2003 privind organizarea pieței tutunului brut în România și al art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 45/2005 privind organizarea pieței produselor agricole și agroalimentare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 307/2005,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Producătorii de tutun, persoane fizice sau juridice, beneficiază de sprijinul direct al statului, sub formă de primă de producție, în scopul îmbunătățirii creșterii producției și a calității tutunului.

(2) Valoarea primei de producție acordate pe kilogramul de tutun, stabilită pe grupe de varietăți, conform art. 18 alin. (2) și (3) din Legea nr. 236/2003 privind organizarea pieței tutunului brut în România, este prevăzută în anexa

nr. 1. Suma aferentă sprijinului financiar brut în anul 2006 este de 2.500 mii lei și se asigură de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale în cadrul Programului „Dezvoltarea durabilă a sectorului vegetal, a sectorului zootehnic și piscicol, precum și alte programe pe care Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale trebuie să le pună în aplicare“.

Art. 2. — (1) Primă de producție se acordă producătorilor de tutun care cultivă, în baza contractului de cultivare a tutunului, încheiat cu unitățile prim-procesatoare, și fac dovada că suprafețele plantate sunt înregistrate în Registrul agricol sau în Registrul fermelor ori în alte evidențe funciare.

(2) Cuantumul sprijinului care se acordă producătorilor de tutun după livrarea tutunului se stabilește pe baza declarației de livrare, întocmită de unitățile prim-procesatoare de tutun, înregistrată la direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 186/2001 privind instituirea sistemului de declarații de livrare a tutunului brut, aprobată cu modificări prin Legea nr. 326/2002, și/sau cu alte documente contabile care justifică livrarea tutunului.

Art. 3. — Prima de producție se acordă sub formă de parte fixă, parte variabilă și de ajutor specific, astfel:

a) partea fixă a primei de producție se plătește producătorilor individuali nemembri ai unui grup și grupurilor de producători care o distribuie, corespunzător producției livrate, fiecărui membru al grupului;

b) partea variabilă a primei de producție este plătită numai grupurilor de producători care o distribuie fiecărui membru al grupului, în funcție de valoarea totală obținută de la unitatea prim-procesatoare;

c) grupurile de producători primesc un ajutor specific de până la 2% din totalul primei de producție, în vederea dezvoltării activității lor.

Art. 4. — (1) Pentru a beneficia de prima de producție pentru tutun de la bugetul de stat, producătorii de tutun depun o cerere la sucursala județeană a Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură pe raza căreia se află cultura.

(2) Modelul cererii pentru acordarea primei de producție este prevăzut în anexa nr. 2. Data-limită pentru depunerea cererii, de către producătorii agricoli de tutun, pentru acordarea primei pentru producția de tutun este 30 noiembrie 2006.

(3) În cerere se prevăd cantitatea de tutun și varietatea pentru care se solicită primă de producție și se anexează declarațiile de livrare, în copie.

(4) Plata primelor se realizează în termen de 30 de zile de la depunerea cererilor.

(5) Producătorii de tutun care fac parte dintr-un grup de producători recunoscut pot solicita prima de producție prin grup. Cererea întocmită pentru acordarea primei de producție prin grup de producători este unitară și este însoțită pe lângă documentele prevăzute la alin. (3) și de lista producătorilor care fac parte din grupul de producători, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr. 3.

(6) Când plata primelor de producție se face prin grupul de producători recunoscut, grupul de producători achită valoarea primei corespunzătoare fiecărui producător agricol

membru, în termen de 10 zile lucrătoare de la efectuarea operațiunii bancare.

(7) Plata primelor de producție prin grup de producători este posibilă dacă grupul de producători a fost recunoscut până la data de 30 iulie 2006.

Art. 5. — Sucursala județeană a Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură verifică eligibilitatea acordării primei de producție, întocmește situația centralizatoare a cererilor pentru acordarea sumelor convenite ca primă de producție, conform modelului prevăzut în anexa nr. 4, pe care o transmite la Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

Art. 6. — (1) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură verifică centralizatoarele primite de la sucursale și întocmește situația centralizatoare a primelor de producție acordate sub formă de primă în parte fixă și parte variabilă pentru producția de tutun, pe fiecare varietate în parte, conform modelului prevăzut în anexa nr. 5.

(2) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură solicită în scris Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale deschiderea creditelor bugetare în baza centralizatorului prevăzut la alin. (1).

(3) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, pe baza solicitării prezentate de Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, întocmește centralizatorul privind sumele convenite ca sprijin sub formă de prime de producție acordate pentru producția de tutun, conform modelului prevăzut în anexa nr. 5a, în baza căruia solicită Ministerului Finanțelor Publice deschiderea creditelor bugetare la capitolul 83.01 „Agricultură, silvicultură, piscicultură și vânătoare“, titlul „Subvenții“.

(4) După aprobarea cererii pentru deschiderea creditelor bugetare de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale se alimentează contul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, care virează sumele în conturile solicitanților, astfel:

a) pentru persoane juridice, la trezorerii;

b) pentru persoane fizice, în contul deschis de acestea la băncile comerciale sau la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A., după caz.

Art. 7. — Pentru a beneficia de ajutorul specific, grupul de producători recunoscut va înainta sucursalelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură următoarele documente:

a) cerere pentru acordarea ajutorului specific pentru producția de tutun, conform modelului prevăzut în anexa nr. 6;

b) lista producătorilor aferenți cererii de acordare a sprijinului, în conformitate cu situația livrărilor de tutun aferente cererii de acordare a ajutorului specific, prevăzută în anexa nr. 7.

Art. 8. — (1) Sucursalele județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură verifică, aprobă și transmit

Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură situația centralizatoare a cererilor de acordare a ajutorului specific grupurilor de producători de tutun, prevăzută în anexa nr. 8.

(2) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură întocmește situația centralizatoare a sumelor corespunzătoare ajutorului specific acordat grupurilor de producători de tutun, pe care o transmite Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale, conform modelului prevăzut în anexa nr. 9.

(3) Ministerul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale solicită Ministerului Finanțelor Publice deschiderea creditelor bugetare la capitolul 83.01 „Agricultură, silvicultură, piscicultură și vânătoare“, titlul „Subvenții“, conform centralizatorului privind sumele convenite grupurilor de producători de tutun sub forma ajutorului specific acordat pentru producția de tutun în vederea solicitării deschiderii creditelor bugetare, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 10.

(4) După aprobarea cererii pentru deschiderea creditelor bugetare de către Ministerul Finanțelor Publice, din bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale se alimentează contul Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, care virează sumele în conturile solicitanților la trezorerii.

Art. 9. — Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, precum și sucursalele sale județene au obligația de a înregistra și de a monitoriza toți beneficiarii de prime de producție.

Art. 10. — (1) Achitarea sumelor de la bugetul de stat în mod necuvenit, prin înscrierea sau atestarea de date ori de situații nereale pe documentele de decontare, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, precum și cu obligarea la restituirea contravalorii sumelor încasate nejustificat, majorate potrivit indicelui de inflație.

(2) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (1) se fac de către personalul anume împuternicit al Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale și de inspectorii ai sucursalelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură.

(3) Contravenientul poate achita, imediat sau în termen de 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute la alin. (1), agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

(4) Prevederile alin. (1)–(3) se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — Organismele de inspecție și control ale Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale și ale Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură verifică permanent modul de acordare și utilizare a sumelor alocate potrivit prezentei hotărâri.

Art. 12. — Anexele nr. 1–10 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Gheorghe Flutur
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 26 iulie 2006.

Nr. 965.

ANEXA Nr. 1

VALOAREA

primei de producție pentru tutun, pe grupe de varietăți, pentru recolta anului 2006

Grupa de varietăți/varietate	Total primă — lei/kg —	Primă fixă — lei/kg —	Primă variabilă — lei/kg —	Ajutor specific — lei/kg —
— flue cured: Virginia	2,4558	1,6700	0,7367	0,0491
— sun cured:				
1. tutun oriental (Djebel, Molovata)	1,7238	1,1723	0,5171	0,0344
2. tutun semioriental (Ghimpați)	0,9118	0,6201	0,2735	0,0182
3. tutun mare consum (Bărăgan)	0,9118	0,6201	0,2735	0,0182
— air cured: Burley	2,3529	1,6000	0,7059	0,0470
TOTAL :	x	x	x	x

Producătorul agricol/Societatea/Grupul de producători
(date de identificare)

Comuna

Județul

Sucursala Agenției de Plăți și Intervenție
pentru Agricultură a Județului

Nr. din

Verificat și aprobat la data de
Șeful sucursalei Agenției de Plăți și Intervenție
pentru Agricultură

C E R E R E

pentru acordarea primei de producție pentru tutun în anul

I. Producătorul agricol persoană fizică/juridică, din comuna (orașul), județul, reprezentat prin domnul/doamna, posesor/posesoare al/a buletinului/cărții de identitate seria nr., codul numeric personal, solicit acordarea primei de producție pentru tutunul realizat, în cantitate de kg, varietatea

II. În primăvara anului 2006 am înființat cultura tutunului, varietatea, în baza contractului de cultivare a tutunului nr. /, înregistrat la Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală a Județului, pe suprafața de ha.

III. Anexez, în copie, la prezenta cerere următoarele: contractul de vânzare-cumpărare a tutunului încheiat cu unitatea prim-procesatoare, înregistrat la Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală a Județului, cu nr. /, declarația de livrare a tutunului și alte documente contabile care justifică livrarea tutunului, precum și alte acte doveditoare care sunt prevăzute la art. 2 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 965/2006.

IV. Solicit decontarea sumelor reprezentând prima de producție din fondurile alocate de către direcția pentru agricultură și dezvoltare rurală județeană și a municipiului București prin:

Trezorerie	numărul contului
Banca comercială/C.E.C.	numărul contului

Răspund de exactitatea celor declarate.

Numele și prenumele,

.....

Semnătura

.....

(ștampila)

Grupul de producători/Societatea

Numărul de înregistrare la registrul comerțului/datele de identificare

L I S T A

producătorilor agricoli de tutun membri ai grupului de producători pentru acordarea primei de producție

Nr. crt.	Numele și prenumele producătorului agricol	Codul numeric personal	Numărul de înregistrare al contractului	Suprafața contractată — ha —	Suprafața cultivată — ha —	Cantitatea de tutun livrată — kg —

TOTAL :

Președinte/Administrator/Director,

.....

(numele și prenumele)

Semnătura/ștampila

.....

Sucursala Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură a Județului

Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE

a cererilor pentru acordarea sumelor convenite ca primă de producție pentru tutunul livrat în anul

Varietatea	Producătorul agricol	Cantitate livrată — kg —	Parte fixă — mii lei —	Parte variabilă — mii lei —	Primă totală — mii lei —
— flue cured: Virginia					
— sun cured:					
1. tutunuri orientale: (Djebel, Molovata)					
număr de producători					
2. tutun semioriental (Ghimpați)					
număr de producători					
3. mare consum: (Bărăgan)					
număr de producători					
— air cured: Burley					
număr de producători					
TOTAL: număr de producători					

Șef sucursală,

.....

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE
Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE

a primelor de producție acordate sub formă de primă în parte fixă și parte variabilă pentru producția de tutun livrată în anul

Varietatea	Număr cereri = număr producători	Cantitate livrată — kg —	Parte fixă — mii lei —	Parte variabilă — mii lei —	Total primă — mii lei —
TOTAL :					
Virginia					
Tutunuri orientale					
Tutunuri semiorientale					
Mare consum					
(Bărăgan)					
Burley					

Directorul general al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,

.....

Sucursala Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură a Județului

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE
a cererilor de acordare a ajutorului specific grupurilor de producători de tutun
pentru producția de tutun livrată în anul

Varietatea	Denumirea grupului de producători	Valoarea totală a primei acordate producătorilor de tutun membri ai grupurilor de producători — mii lei —	Ajutor specific — mii lei —
— flue cured: Virginia			
— sun cured:			
1. tutun oriental (Djebel, Molovata)			
2. tutun semioriental (Ghimpați)			
3. tutun mare consum (Bărăgan)			
— air cured: Burley			

Șeful sucursalei Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

Agencia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură

SITUAȚIA CENTRALIZATOARE
a sumelor corespunzătoare ajutorului specific acordat grupurilor de producători de tutun
pentru producția livrată în anul

Nr. crt.	Varietatea	Valoarea totală a primei acordate producătorilor de tutun membri ai grupurilor de producători, din care: — mii lei —	Ajutor specific — mii lei —
1. flue cured: Virginia			
2. — sun cured:			
1. tutun oriental (Djebel, Molovata)			
2. tutun semioriental (Ghimpați)			
3. tutun mare consum (Bărăgan)			
3. — air cured: Burley			
TOTAL:			

Directorul general al Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură,

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

Se aprobă
Ordonator de credite,
.....

CENTRALIZATOR

privind sumele convenite grupurilor de producători de tutun sub forma ajutorului specific acordat pentru producția de tutun livrată în anul în vederea solicitării deschiderii creditelor bugetare

Nr. crt.	Varietatea	Valoarea totală a primei acordate producătorilor de tutun membri ai grupurilor de producători — mii lei —	Ajutor specific — mii lei —
1.	flue cured: Virginia		
2.	— sun cured: 1. tutun oriental (Djebel, Molovata) 2. tutun semioriental (Ghimpați) 3. tutun mare consum (Bărăgan)		
3.	— air cured: Burley		
TOTAL:			

Directorul Direcției buget-finanțe,
.....ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 734/2004
privind stabilirea componenței Comisiei de privatizare a Casei de Economii
și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.

În temeiul art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2004 privind unele măsuri premergătoare lansării procesului de privatizare, inclusiv constituirea comisiei de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., aprobată cu modificări prin Legea nr. 328/2004, cu modificările ulterioare, în baza cererii domnului Bogdan Olteanu de a se retrage din funcția de membru al Comisiei de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., cerere depusă pe 30 mai 2006, înregistrată cu nr. 5.673/S.V., precum și a Adresei Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului nr. 3.332 din 23 iunie 2006, prin care se propune numirea domnului Decebal Traian Remeș ca membru în Comisia de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A.,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. I. — Începând cu data prezentului ordin, componența Comisiei de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., prevăzută la art. 1 din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 734/2004 privind stabilirea componenței comisiei de privatizare a Casei de Economii și Consemnațiuni C.E.C. — S.A., publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 mai 2004, cu modificările ulterioare, se modifică prin numirea domnului Decebal Traian Remeș ca membru în comisia de privatizare, în locul domnului Bogdan Olteanu.

Art. II. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe VlădescuBucurești, 28 iunie 2006.
Nr. 1.093.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

O R D I N

privind organizarea și conducerea contabilității de către reprezentanțe

În temeiul prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 43 și ale art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 4 alin. (1) și ale art. 5 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, precum și ale art. 124 alin. (4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Reprezentanțele persoanelor juridice străine, care sunt autorizate să funcționeze în România, sunt obligate să întocmească următoarele registre contabile: Registrul-jurnal și Registrul-inventar.

(2) Întocmirea, editarea și păstrarea acestor registre se efectuează în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.850/2004 privind registrele și formularele financiar-contabile.

Art. 2. — (1) Reprezentanțele vor ține contabilitatea în partidă simplă sau în partidă dublă, potrivit necesităților proprii.

(2) În funcție de specificul și complexitatea activității pe care o desfășoară, reprezentanțele vor întocmi documentele

pe care le consideră necesare din cele financiar-contabile, prevăzute de Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.850/2004.

Art. 3. — În situația în care reprezentanțele optează pentru contabilitatea în partidă dublă, acestea organizează și conduc contabilitatea proprie la nivel de bilanță de verificare, fără a întocmi situații financiare, în baza reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.752/2005.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 24 iulie 2006.
Nr. 1.230.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XIII
din 20 martie 2006

Dosar nr. 33/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit la data de 20 februarie 2006 pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, în cazul contractelor de credit bancar încheiate înainte de data intrării în vigoare a acestei legi.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, fiind prezenți 81 de judecători din totalul de 106 aflați în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că, în realizarea creanțelor ce decurg din contractele de credit, sunt aplicabile normele legale în vigoare în momentul executării

lor silite, independent de legea sub imperiul căreia s-a născut raportul de drept pe care se fundamentează.

În vederea deliberării, a fost amânată pronunțarea deciziei pentru astăzi, 20 martie 2006, când

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar cu privire la caracterul contractelor de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a acestei legi.

Astfel, unele instanțe, invocând principiul *tempus regit actum*, s-au pronunțat în sensul că au caracter de titlu executoriu numai contractele de credit bancar încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 58/1998.

În motivarea punctului de vedere menționat s-a relevat că atât timp cât în momentul încheierii contractului de credit bancar nu exista o reglementare legală care să-i atribuie caracter de titlu executoriu, prevederile art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 nu pot fi extinse asupra unor asemenea contracte încheiate anterior intrării în vigoare a acestei legi.

S-a mai învederat că o altă soluție ar contraveni atât principiului neretroactivității legii civile, consacrat în art. 15 alin. (2) din Constituție și în art. 1 din Codul civil, cât și principiului libertății de voință a părților contractante.

Alte instanțe, dimpotrivă, considerând că dispozițiile art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 sunt norme de procedură de imediată aplicare, au decis că pentru realizarea creanțelor care decurg din contractele de credit sunt aplicabile normele legale în vigoare în momentul executării silite a acestor contracte, independent de legea sub imperiul căreia s-a născut raportul de drept pe care ele se fundamentează.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, potrivit art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, devenit art. 79 alin. 2 în urma republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 24 ianuarie 2005, „Contractele de credit bancar, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar, constituie titluri executorii”.

Textul de lege menționat constituie astfel norma prin care s-a reglementat executarea silită, în cazul titlurilor la care se referă, în scopul asigurării realizării tuturor drepturilor de creanță ce decurg din acte juridice încheiate cu respectarea cerințelor de validitate, independent de data acestora.

Instituindu-se astfel un sistem execuțional unitar, simplificat, de natură a asigura recuperarea cu celeritate a creanțelor bancare, fără a se mai recurge la procedura complicată, specifică răspunderii contractuale, s-a răspuns unui vădit interes public, de garantare a creditului, care să înlăture riscul pentru depunători și acționari de a ajunge în

situația de a fi lipsiți de economiile sau investițiile pe care le-au făcut.

În această privință este de reținut că activitatea bancară, deși se realizează de persoane juridice de drept privat, prezintă un incontestabil interes public.

Or, realizarea acestui interes public impune garantarea creditului acordat de către bănci printr-o dispoziție a legii, în sensul ca actul juridic prin care împrumutul a fost convenit să aibă și caracter de titlu executoriu, spre a fi folosit, ca atare, în cadrul unei proceduri simple, simplificate, pentru recuperarea sumelor împrumutate de la debitorii de rea-credință care ar refuza să le restituie la termenele scadente. În același spirit, anterior reglementării menționate, prin art. 52 din Legea nr. 34/1991 s-a prevăzut că „Actele de împrumut încheiate de Banca Națională a României constituie titluri executorii în caz de neplată pentru întreg soldul creanței de plătit”, precum și că „Organele de stat financiare sau judecătorești sunt obligate să execute creanța Băncii Naționale a României numai pe baza unei notificări din partea acesteia”, iar în conformitate cu prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, aveau caracter executoriu și contractele de credit încheiate de Banca Agricolă până la data de 31 decembrie 1996.

Este de reținut totodată că prin art. 372 din Codul de procedură civilă, care constituie dreptul comun, se prevede că „Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu”.

Rezultă deci că prevederile legale care recunosc valoarea de titlu executoriu unor înscrise, fie că sunt cuprinse în Codul de procedură civilă, fie în legi speciale, au caracter de norme procedurale referitoare la executarea silită.

Acest caracter trebuie avut în vedere chiar dacă în momentul nașterii raportului juridic de drept material nu exista o dispoziție legală care să-i confere calitate de titlu executoriu înscrisului constatator al convenției dintre părți. Mai întâi, pentru motivul că, în materie contractuală, sunt supuse reglementării date prin legea în vigoare în momentul încheierii contractului numai condițiile necesare valabilității nașterii raportului juridic, precum și conținutul său juridic, înțeles ca sumă de drepturi și obligații corelative pe care părțile și le-au asumat sau care le erau impuse de legea în vigoare în momentul respectiv. Or, textul art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 nu distinge în raport de momentul în care a luat naștere raportul juridic de drept bancar și nici nu aduce vreo atingere drepturilor private determinate prin contractele de credit bancar valabile și definitiv încheiate sub imperiul legii vechi.

Apoi, pe planul dreptului intertemporal, ori de câte ori o lege ulterioară modifică efectele viitoare ale unor specii de contracte sau le exclude, pentru satisfacerea unui interes de ordine publică, trebuie să se considere că dispoziția modificatoare sau prohibitivă a legii ulterioare se aplică și la efectele nerealizate ale contractului încheiat anterior, pentru motivul că ordinea publică, astfel cum legiuitorul o

stabilește, trebuie să aibă, prin esența ei, un caracter de unitate și de uniformă obligativitate pentru toți, neputând prevala legea privată a contractului asupra dispozițiilor legale de interes public. O asemenea concluzie este în totală concordanță cu spiritul reglementărilor cu caracter internațional, adoptate prin Convenția de la Roma din 1980, privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale.

Ca urmare, în sensul acestei concluzii, rezultă că dispozițiile art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, atribuind contractelor de împrumut bancar, fără nicio distincție, valoarea de titlu executoriu, au în vedere, prin prisma unor interese de ordine publică și a regulilor prescrise executării silite în natură a obligațiilor, nu numai contractele care se

vor încheia după intrarea în vigoare a textului menționat, dar și pe cele încheiate sub imperiul legii vechi. Mai exact, acțiunea în timp a textului menționat cuprinde și efectele viitoare ale unor raporturi juridice trecute (*facta futura*), ceea ce impune concluzia, în baza art. 1 din Codul civil, că textul, privit ca lege nouă, este de imediată aplicare.

De altfel, acțiunea legii noi în sensul arătat este dictată și de situarea textului în materia normelor executării silite care, ca norme de procedură, nici nu retroactivează și nici nu supraviețuiesc, ci sunt de imediată aplicare. Mai mult, procedura de executare silită fiind de ordine publică, rezultă existența unei situații juridice obiective legale, cu privire la care orice lege nouă are un efect imediat.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că au caracter de titlu executoriu, în sensul prevederilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, și contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a acestei legi.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, stabilesc: Contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii menționate au caracter de titlu executoriu.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 martie 2006.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

